

Jamsai

伊人

難

為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

5

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อินเซียนอวี 銀千羽 เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่คุณใช้ในชีวิตประจำวัน

"อีเหริน!" ไปหาลี้จิงหงกำลังจะกระโดดตามนางลงไปทันที

"อย่ากระโดดลงมา!" โมอีเหรินมีอาจสลับออกจากบุรุษชุดดำได้ นางทำได้เพียงหันไปตะโกนอย่างร้อนใจ ห้ามไม่ให้เขากระโดดตามลงมา "แดนดินอำนาจพร!"

เงาร่างบุรุษชุดดำและโมอีเหรินหายวับไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางเมฆหมอกที่แสงอรุณค่อยๆ สาดแสงมา

ส่วนโมอีเหรินที่ถูกบุรุษชุดดำพัวพันอยู่นั้นก็ตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าเขาอยากจับตัวนางไป นางจะไม่มีทางให้เขาทำสำเร็จ!

เงาร่างสีดำและสีฟ้าร่วงลงไปอย่างรวดเร็ว ไปหาลี้จิงหงเห็นเพียงเปลวเพลิงสีม่วงสายหนึ่งแผดเผาโดยพลัน จากนั้นขนาดก็เล็กลงเรื่อยๆ จนกระทั่งหายวับไป

นั่นเป็นเพราะโมอีเหรินร่วงลงไปยังสถานที่ที่เขา มองไม่เห็นแล้ว

มือสองข้างของไปหาลี้จิงหงกำแน่น เล็บออกแรงจิกเข้าไปในฝ่ามือ ก่อนที่เลือดจะค่อยๆ หยดออกตามซอกนิ้ว

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง 5

อันเชียนอวี๋ เซียน นางฟ้าปีกเขียว แปล

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 5

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2702-8

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พินพูน

กระดาษขนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ตอนนี้เราต่างก็เดินทางผจญภัยร่วมกับโมอีเทรินมาถึงเล่ม 5 แล้ว ความรักที่ค่อยๆ ผลิบานแต่เดิมนั้น ยามนี้ก็ออกดอกบานสะพรั่ง ทว่าประมุขหอชื่อมิงกลับเอาความสงบสุขของแผ่นดินใหญ่มาข่มขู่ให้ไปหลีจิงหงต้อง 'แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์' อีกทั้งยามนี้ที่แดนถิ่นอำนาจพรกัก็เกิดเรื่อง เหล่าผู้อาวุโสจากสำนักพรรคต่างๆ มีอาจรักษาค่ายกลไว้ได้อีกต่อไป ในวันที่ค่ายกลพังทลายลงนั้น โมซึ่งเงินท่านตาที่เงือกางของโมอีเทรินก็หายตัวไปด้วย อ่านมาถึงตรงนี้แล้วไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ ค่ะว่าท่านตาโมก็จะมีคืนวันเช่นนี้กับเขาเหมือนกัน

นักอ่านกำลังคิดว่าเรื่องราวในเล่มนี้เข้มข้นขึ้นมากโขหรือไม่คะ ความจริงไม่ใช่แค่เข้มข้นค่ะ แต่เต็มไปด้วยความสนุก น่าติดตาม และชวนให้ลุ้นไปกับเหตุการณ์ต่างๆ ตลอดเลย รวมทั้งในเล่มนี้ยังมีตัวละครใหม่ที่เป็นสัตว์วิเศษซึ่งน่ารักน่าชังอย่างยิ่ง อ่านแล้วรับรองว่านักอ่านจะต้องหลงรักมันแน่นอนค่ะ มาติดตามกันนะค่ะว่าในคราวนี้โมอีเทรินจะฝ่าฟันอันตรายต่างๆ ที่จะได้พบเจอต่อไปได้อย่างไร ไปหลีจิงหงจะต้องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์จริงๆ หรือไม่ แล้วท่านตาโมจะหายไปตลอดกาลเลยหรือเปล่านั้น หากพร้อมแล้วก็ก้าวเข้าไปยังดินแดนเทพยุทธ์แห่งนี้พร้อมกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * โมอีเทริน
หลานเพียงคนเดียวที่ไม่ซึ้งเงินสั่งสอนอย่างใกล้ชิด ไม่เกรงกลัวผู้ใด อดทนพยามทั้งห้าบนหน้าประณีต รวบรวมแต่งขึ้นอย่างตั้งใจ
- * ไปหลี่จิงหง
มาจากตระกูลร่ำรวยที่ค่อนข้างพิเศษ มีความสูงศักดิ์ อย่างชัดเจนในทุกท่วงที่ ตั้งใจติดตามดูแลปกป้อง โมอีเทรินด้วยตนเอง
- * ซือลิ่งเทียน
ประมุขหอชื่อมิ่ง เครื่องหน้าหล่อเหลาคมคาย ทิวทั้งร่าง มองดูแล้วทั้งศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งอย่างมาก
- * ราชาสัตว์เทพ
ร่างบุรุษเครื่องหน้างดงามที่มนุษย์ไม่อาจมีได้ เรือนผมยาวสีเงินแวววาว ทุกท่วงท่าสง่างามยิ่ง
- * เขียวเถิงอวิน
หัวหน้าน้อยของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ ลูกศิษย์ เพียงผู้เดียวของหัวหน้าเขียว ทั้งยังเป็นหนึ่งในหนุ่ม ยอดฝีมือทั้งสิบในดินแดนเทพยุทธ์
- * เขียนลี่
หัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน เบื้องหลังเต็มไปด้วย ปริศนาที่ผู้อื่นไม่รู้ เ็นดูโมอีเทรินเป็นพิเศษ

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

47

ขณะเดียวกับที่งานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ์เริ่มต้นขึ้น
ไปหลี่จิ้งหงและซิงเหยา ก็มาถึงสมาคมช่างหลอม ทั้งยังถูกพาไปที่
เรือนรับรองแขกซึ่งกว้างขวางและสะดวกสบายยิ่งที่อยู่ด้านหลังสุดของ
สมาคม

ประมุขหอชื่อมิง...ชื่อลิ่งเทียนรออยู่ที่นั่นแล้ว

รูปกายภายนอกของชื่อลิ่งเทียนดูราวกับอายุสามสิบปี เครื่องหน้า
หล่อเหลาคมคาย ท่าทางสง่าผ่าเผย

หากไม่เอี๋เหรินเห็นเขาจะต้องเอ่ยคำว่า 'นักปราชญ์' ออกมาเป็นแน่

ชื่อลิ่งเทียนสวมอาภรณ์สีขาวสะอาดตา เก้าอี้หนึ่งใ้
กึ่งกลางศิระะ ให้แถบผ้าสีทองรัดแล้วก็ปล่อยทิ้งชายไปด้านหลังพร้อม
เรือนผม แขนเสื้อสีขาวปักด้ายสีทองสว่างไว้ตรงขอบ ซ้ายยังคงสายรัดเอว
ที่ห้อยพู่ระย้าซึ่งเป็นชนิดเดียวกับด้ายที่ปักตรงขอบแขนเสื้อ ทัวทั้งร่างเขา

มองดูแล้วทั้งศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งอย่างมาก

สีทองเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าเขามีตำแหน่งสูงสุดในหอชื่อมิ่ง
เมื่อชื่อลิ่งเทียนมองเห็นไปหลี่จิงหงที่สวมอาภรณ์สีม่วงและมี
ท่าทีเคร่งขรึมเย็นชาปรากฏตัวขึ้น เขาก็ค่อยๆ เดินเข้ามาหาก่อนจะ
เผยรอยยิ้มบางๆ อย่างสนิทสนมทันใด "จิงหง ไม่พบกันนานเลยนะ"

พวกเขาพบกันครั้งก่อนเมื่อสามปีที่แล้ว

ครานั้นไปหลี่จิงหงยังเป็นหนุ่มน้อยเยาว์วัย แม้จะเป็นชาจก
คนไม่กล้าเข้าใกล้ แต่ก็ยังไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัว

ทว่าไปหลี่จิงหงในยามนี้โตขึ้นมาก แม้ดูจากลักษณะภายนอกแล้ว
ก็ยังทำให้คนนึกว่าเยาว์วัยอยู่ ทว่าท่าทางเย็นชาและโอหังนั้นกลับทำให้
คนไม่กล้าดูแคลน

เมื่อสามปีก่อน ระดับนักรัฐศาสตร์ของไปหลี่จิงหงยังอยู่ที่ชั้นฟ้าระดับสี่
ทว่ายามนี้กลืนอายนักรัฐศาสตร์ที่เขาแผ่ออกมาทั้งลึกลับและน่าหวาดกลัว
ห่างไกลจากนักรัฐศาสตร์ชั้นฟ้ามากนัก

นี่คือ...ราชันยุทธ์!

ท่ามกลางนักรัฐศาสตร์ทั้งหลาย ราชันยุต্থนั้นอยู่เหนือชั้นดินและชั้นฟ้า
แม้จะห่างกันเพียงระดับเดียว ทว่ามีคนมากมายเพียงใดที่ติดแหง็ก
อยู่ที่ชั้นฟ้าระดับเก้า เหน็ดเหนื่อยามทั้งชีวิตก็ไม่อาจข้ามผ่านชั้นฟ้าไปได้

ทว่าไปหลี่จิงหงกลับบรรลุได้ในระยะเวลาอันสั้น เพียงแค่สามปี
เท่านั้น!

การเติบโตของไปหลี่จิงหงรวดเร็วเสียจนทำให้ชื่อลิ่งเทียนกริ่งเกรง
อยู่บ้างจริงๆ

สกุลไปหลิ...ไม่ธรรมดาตามคาด

ที่ว่าพวกคุณคิดให้ละเอียด สกุลไปหลิสามารถเป็นองครักษ์ให้กับ
ประมุขเผ่าที่มีอำนาจสูงสุดในตำนานได้ สกุลนี้จะธรรมดาไปได้อย่างไร

เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าผ่านมาหลายพันปี ทั้งๆ ที่ไปหลิจึงหงก็เติบโต
เป็นผู้ใหญ่แล้ว และเขาอาจเป็นคนหนึ่งที่มีพรสวรรค์ล้ำเลิศที่สุดใน
ในสกุลไปหลิในหลายรุ่นที่ผ่านมาก็เป็นได้ ทว่าสกุลไปหลิก็ยังคงรักษา
วิชาอันลึกลับเช่นนั้นไว้ตามเดิม

"ประมุขหอชื่อมิ่ง" หลังจากไปหลิจึงหงนั่งลงตรงข้ามชื่อลิ่งเทียน
เรียบร้อยแล้วจึงเอ่ยปากตอบรับขึ้น

ด้วยลำดับอาวุโส ชื่อลิ่งเทียนและบิดาของไปหลิจึงหงอยู่ใน
รุ่นเดียวกัน ทว่าด้วยตำแหน่งฐานะแล้ว ชื่อลิ่งเทียนเป็นประมุขหอชื่อมิ่ง
ส่วนไปหลิจึงหงเป็นประมุขน้อยของเกาะหุน ดังนั้นไปหลิจึงหงจึงไม่เคย
แสดงความถ่อมตนหรือทำท่างให้ความเคารพผู้อาวุโสต่อหน้าชื่อลิ่งเทียน
เพียงเพราะความเยาว์วัยและอาวุโสเลย

"ไม่พบกันสามปี นิสัยของเจ้าไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย" ชื่อลิ่งเทียน
เพียงแต่คลี่ยิ้มอย่างให้อภัยต่อท่าทีเย็นชาของไปหลิจึงหง และเหน็บชา
ถ้อยหนึ่งวางไว้ตรงหน้าเขา

"ประมุขหอชื่อมิ่ง มีอะไรโปรดว่ามาตามตรงเถิด"

ไม่ใช่ไปหลิจึงหงไม่ให้เกียรติเขา แต่เป็นเพราะไปหลิจึงหงไม่ใช่
คนที่ชอบทักทายผู้คนเอาเสียเลย ดังนั้นการพยายามสร้างความสัมพันธ์
เช่นนี้จึงไม่จำเป็น

"จึงหง เจ้าไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อยจริงๆ" ชื่อลิ่งเทียนยิ้มแยม้ออีกครา

ทำได้เพียงเอ่ยถึงประเด็นสำคัญอย่างสนใจตามตรง "วันนี้ที่ข้าเรียกเจ้ามาพบ เพราะมีข่าวดีเรื่องหนึ่งและข่าวร้ายเรื่องหนึ่ง ข่าวดีคือหัวหน้าพิธีการพบ...ดาวหงส์แล้ว"

"ดาวหงส์?" ไปหลี่จิงหงมีท่าที่ตื่นตระหนกเล็กน้อย ทว่าสีหน้ากลับไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด ยังคงโบหน้ารวน้ำแข็งเย็นเยียบเช่นเดิม

"ใช่ ดาวหงส์" ชื่อลิ่งเทียนพยักหน้า รอยยิ้มของเขาเต็มไปด้วยความปลานปลิ้มและรอยคอบ "หัวหน้าพิธีการทำนายว่าหากดาวหงส์ปรากฏ ตระกูลเฟิงก็จะปรากฏเช่นกัน อีกทั้งดาวหงส์ที่อยู่บนปากฟ้าก็ปรากฏออกมาแล้ว จิงหง การรอคอยหลายพันปีนี้ ในที่สุดพวกเราสองตระกูลก็สามารถเฝ้ารอมัจจนถึงวันนี้ได้ พวกเราจะต้องรีบตามหาดาวหงส์ให้พบ"

พวกเขาล้วนรู้ว่า 'ดาวหงส์' สำหรับตระกูลเฟิงแล้วหมายถึงอะไร ประมุขเผ่าเป็นเพียงทายาท เขาเป็นตัวแทนตระกูลเฟิงในการติดต่อกับผู้คนภายนอกเท่านั้น ประมุขเฟิงต่างหากถึงจะเป็นคนที่ตระกูลเฟิงให้ความจงรักภักดี เป็นศูนย์รวมความศรัทธาและการดำรงอยู่ของตระกูลทั้งหมด

'ดาวหงส์' เป็นสัญลักษณ์แทนโชคชะตาของประมุขเฟิง

ในบรรดาประมุขเฟิงในแต่ละยุคที่ผ่านมา ประมุขที่เป็นสตรีเพศมีจำนวนน้อย ตามที่พวกเขารู้มา เคยมีเพียงคนเดียวเท่านั้น แล้วประมุขหญิงผู้นั้นก็เป็นประมุขเฟิงยุคแรก เป็นคนที่ริเริ่มบุกเบิกสร้างความรู้เรื่องให้แก่เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่ง

หลังจากนั้นก็ไม่มีประมุขคนใดที่มีความกล้าหาญและคุณูปการ

เปรียบกับประมุขผู้นั้นได้ ด้วยเหตุนี้คนตระกูลเฟิงจึงเรียกขานอย่างยกย่องเป็นการเฉพาะว่า 'ดาวหงส์'

และด้วยเหตุนี้คนตระกูลเฟิงทั้งหมดจึงเชื่อว่ายามที่ 'ดาวหงส์' ปรากฏขึ้นอีกครั้ง จะช่วยทำให้ตระกูลเฟิงผ่านพ้นจากความทุกข์ยาก และเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งจะได้แสดงความเกรียงไกรอีกครั้ง

ชื่อลิ่งเทียนเชื่อว่าขนาดพวกเขาถึงสังเกตเห็นการปรากฏของดาวหงส์ได้ เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งที่เร้นกายมาหลายพันปีก็จะต้องสังเกตเห็นเช่นกัน

หัวหน้าพิธีการเคยคำนวณไว้ว่าดาวหงส์ไม่ได้อาศัยอยู่ในตระกูลเฟิง ดังนั้นขอเพียงตามหาดาวหงส์พบ ก็จะต้องตามหาตระกูลเฟิงพบเช่นกัน

"หาดาวหงส์พบแล้วอย่างไร"

เมื่อเปรียบเทียบกับชื่อลิ่งเทียนที่ตื่นเต็นและตั้งตารอคอย ไปหาลี้จิงหง แทบไม่แสดงเคลือบอารมณ์ใดๆ เลยแม้แต่น้อย

ชื่อลิ่งเทียนลอบเคลือบแคลงในใจ "เจ้าไม่คาดหวังว่าจะพบดาวหงส์หรือ นี่คือเจตนาของเจ้าหรือเจตนาของเกาะหุนกันแน่"

"ข้าก็เป็นตัวแทนของเกาะหุน"

"จิงหง เจ้าลี้มภารกิจของพวกเราไปแล้วหรือ" ชื่อลิ่งเทียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ไม่เคยลี้ม" ไปหาลี้จิงหงเหลือบมองเขาอย่างไร้อารมณ์แวบหนึ่ง "หากตระกูลเฟิงยื่นกรานจะเร้นกายต่อไปจริงๆ พวกเราจะจงใจตามหาพวกเขาด้วยเหตุใดกัน"

"เขาคือนายที่พวกเราต้องปกป้องนะ" ชื่อลิ่งเทียนเน้นย้ำ

"การปกป้องไม่ได้หมายความว่าต้องตามหาพวกเขาให้พบกระมัง"
แต่ก่อนไปหลี่จิงหงไม่เชื่อว่า 'การตามหาตระกูลเฟิงให้พบ' ซึ่งเป็น
ภารกิจที่ได้รับถ่ายทอดมานี้มีอะไรไม่ถูกไม่ควร ทว่าหลังจากที่เขาพบ
ไม้อีเหริน ความเห็นของไปหลี่จิงหงก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป

การปกป้องไม่จำเป็นต้องอยู่ในสายตาตลอดเวลา หรือต้องเห็นเขา
ปลอดภัยดีและดูแลทุ่ทุ้งทุกอย่างให้เขาถึงจะเรียกว่า 'การปกป้อง'
การลอบกวาดล้างทุกสิ่งที่เป็นภัยต่อพวกเขาก็เป็นการปกป้องอีกแบบหนึ่ง
ไม่ใช่หรือ

เมื่อมองจากอีกมุมหนึ่ง ไม่น่าจะทำเช่นนั้นอาจปลอดภัยสำหรับ
ตระกูลเฟิงยิ่งกว่าด้วย

ตระกูลเฟิงในครานั้นก็ไม่ใช่เพราะโดดเด่นเกินไป ทำตนอยู่เหนือผู้คน
ทั้งหมด จึงนำมาซึ่งความวุ่นวายภายในและการต่อสู้หรือ

อีกทั้งฐานะของไม้อีเหริน...

ฐานะที่แท้จริงของหัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน...

แม้ไปหลี่จิงหงจะคาดเดาได้ ทว่าคนหนึ่งก็ไม้อีเหรินอื่นใด อีกคน
ก็ไม่คิดจะยอมรับ ไม่ว่าเหตุผลของไปหลี่จิงหงจะมาจากความเคารพ
หรือเหตุผลส่วนตัวก็ตาม เขาก็ไม่คิดจะสืบหาคำตอบ

แม้ไปหลี่จิงหงจะแน่ใจในคำตอบ เขาก็ไม่คิดจะบอกคนของหอชื่อมิ่ง
หอชื่อมิ่งเลื่องชื่อลือนามว่าปฏิบัติกรตามลิขิตสวรรค์ ประมุข
หอชื่อมิ่งและหัวหน้าพิธีการแต่ละรุ่นที่ผ่านมายังมองการกอบกู้แผ่นดิน
เป็นหน้าที่ของหอชื่อมิ่ง ทว่าเขากลับไม่เคยรู้สึกดีต่อหอชื่อมิ่งเลย

แม้ว่านี่เป็นเพียงกลางสังหรณ์ของไปหลี่จิงหงซึ่งรู้ที่มา ทว่า

กลางสังหรณ์ของผู้ฝึกวิชาเดิมที่ก็ละเอียดอ่อนและแม่นยำอยู่แล้ว ไปหลี่จิ้งห
ไม่มีเหตุผลที่จะต้องเชื่อคนอื่นมากกว่าตนเอง

"จิงห เจ้าอย่าลืมนะว่าสกุลไปหลี่จะต้องปกป้องตระกูลเฟิง พวกเจ้า
มีหน้าที่รับผิดชอบในการตามหาตระกูลเฟิงเพื่อปกป้องตระกูลเฟิงไว้"
ชื่อลิ่งเทียนเอ่ยอย่างเฉียบขาด

"ยามที่ประมุขเฟิงคนก่อนเสียชีวิตเมื่อหกพันปีก่อน ก็ถือเป็น
การยกเลิกภารกิจการเป็นองครักษ์ของสกุลไปหลี่แล้ว" ไปหลี่จิ้งห
เอ่ยอย่างเรียบเฉย เขาเหลือบเห็นความอึดครึ้มราวกับพยับเมฆแวบผ่าน
สายตาชื่อลิ่งเทียน

"เพราะยกเลิกภารกิจ ดังนั้นเจ้าจึงไม่คิดที่จะยุ่งเรื่องของตระกูลเฟิง
แล้ว?" พยับเมฆนั้นแวบผ่านไปอย่างรวดเร็วยิ่ง สีหน้าของชื่อลิ่งเทียน
ยังคงขมก้นโตะซะไว้ เขาแสดงความโกรธเคืองเพื่อความไม่เป็นธรรม
ต่อตระกูลเฟิงและทำทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวของไปหลี่จิ้งห

"การกระทำของสกุลไปหลี่ใช้ปณิธานของตระกูลเฟิงเป็นหลัก
ที่พวกเราไม่ตามหาไม่ได้หมายความว่าไม่ปกป้อง"

"บิดาของเจ้าก็เห็นด้วยกับการกระทำของเจ้าหรือ" การแสดงออก
ของชื่อลิ่งเทียนหุนหันพลันแล่นกว่าเมื่อก่อน

ครั้งได้ยินประโยคนั้น ไปหลี่จิ้งหก็ปรายตามองเขาแวบหนึ่ง สีหน้า
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ประมุขหรือชื่อมิ่งต้องการให้บิดาของข้ายอมรับด้วย
ปากตนเองหรือเขียนจดหมายรับรองเลยหรือไม่"

แม้ไปหลี่จิ้งหจะได้ชื่อว่าเป็นประมุขน้อยแห่งเกาะหุน ทว่าในความ
เป็นจริง เขาได้รับสืบทอดเกาะหุนจากบิดาแล้ว ดังนั้นไปหลี่จิ้งหย่อ

'ประมุขเกาะหูนคนก่อน' ก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านการตัดสินใจของเขา

แน่นอนว่าด้วยความไว้วางใจที่ไปหลี่จิ้งหงวนมีต่อบุตรชาย การที่
เขาไม่คัดค้านย่อมเป็นเรื่องสมควรแล้ว

ส่วนเรื่องของเกาะหูน ไปหลี่จิ้งหงจำเป็นต้องรายงานอย่างละเอียด
ต่อชื่อลิ่งเทียนซึ่งเป็นคนนอกหรือ

เกาะหูนก็คือเกาะหูน

หออชื่อมิ่งก็คือหออชื่อมิ่ง

การคงไว้ซึ่งมิตรภาพไม่ได้หมายความว่าจะสามารถชักใช้
'เรื่องภายในสกุล' ของอีกฝ่ายได้

ชื่อลิ่งเทียนตระหนักถึงวาจาของตนโดยพลัน แล้วก็สงสัยในฐานะ
และตำแหน่งประมุขเกาะของไปหลี่จิ้งหง เขาจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง
ทันที

"จิ้งหง ข้าไม่ได้สงสัยเจ้า เพียงแต่เรื่องใหญ่เช่นนี้ข้าจำเป็นต้อง
ไตร่ตรองให้ดี หลายพันปีที่ผ่านมาพวกเราเย็นหยัดมาตลอดเพื่ออะไรกัน
ก็เพื่อตระกูลเฟิงไมใช่หรือ หรือว่ายามนี้จะเลิกล้มความปรารถนาสุดท้าย
ที่พวกเรามุ่งมั่นกันมาหลายรุ่น หลายพันปีเพียงเพราะความคิดของเจ้า"

ไปหลี่จิ้งหงไม่มีความเห็นต่อ 'ความมุ่งมั่น' ของชื่อลิ่งเทียน เรื่องที่
เขาตัดสินใจแล้ว พูดยากไปก็ไร้ประโยชน์

"แล้วข่าวร้ายคืออะไร" เพราะในใจไปหลี่จิ้งหงยังคงพะวงกับเรื่องที่ไม่
โอ้อะไรไปงานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ์เพียงคนเดียว ดังนั้น
เขาจึงถามอีกเรื่องทันควัน

"คือแดนถิ่นอำนวนายพร" ชื่อลิ่งเทียนตระหนักได้ว่าพูดยากไป

ก็ไร้ประโยชน์ เขาทำได้เพียงเอ่ยถึงอีกเรื่องหนึ่งด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมยิ่งขึ้น
"เจ้าน่าจะสัมผัสได้ ผนังนั้นคงอยู่ได้อีกไม่นาน"

ไปหลี่จิงหงพยักหน้า เรื่องนี้เขารู้ตั้งนานแล้ว

"แม้ว่าที่ตั้งของเกาะหุนจะไม่ได้อยู่ในดินแดนเทพยุทธ์ แต่หาก
แผ่นดินใหญ่ไม่ปลอดภัย เกาะหุนก็จะได้รับผลตามไปด้วยเช่นกัน เรื่องนี้
เจ้าน่าจะรู้ดี"

เกาะหุนและแผ่นดินใหญ่มีความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยกัน

"อืม"

"เช่นนั้นสำหรับแดนถิ่นอำนาจพร เกาะหุนจะพยายามอย่าง
สุดความสามารถตั้งแต่ก่อนหรือไม่"

"ข้าจะพยายามอย่างถึงที่สุด"

รั้งคว่าแล้วไซ้ไร ไช้ก็ยอมแตก* ที่ชื่อลิ่งเทียนกล่าวขึ้นนั้น ไปหลี่จิงหง
ย่อมรู้ดีกว่าเขามาก

"ประเสริฐนัก" ชื่อลิ่งเทียนพยักหน้าแล้วเอ่ยต่อว่า "ทันทีที่ผนัง
ถูกทำลายลง สิ่งกั้นขวางระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษนั้นจะไม่คงอยู่
อีกต่อไป ทิวทัศน์แดนเทพยุทธ์จะถูกสัตว์วิเศษรุกร้าเป็นการใหญ่
คนตระกูลเฟิงก็ยังคงยืนกรานไม่ปรากฏตัวจวบจนบัดนี้ ดังนั้นเพื่อปกป้อง
แผ่นดินใหญ่ไว้ พวกเราจะต้องหาทางอื่นเพื่อรักษาค่ายกลนั้นไว้"

"วิธีอะไร"

"หอชื่อมิ่งกับเกาะหุนต้องร่วมมือกัน นั่นก็คือ...แต่งงานเพื่อเชื่อม
ความสัมพันธ์"

* รั้งคว่าแล้วไซ้ไร ไช้ก็ยอมแตก หมายถึงเมื่อสิ่งที่เป็นเสาหลักพังลงไป ผู้ที่เกี่ยวข้องย่อมได้รับผลกระทบ
อย่างยากจะหลีกเลี่ยงได้

ครั้งต่อไปที่จึงหวังได้ยินเช่นนี้ แววดตาเขาก็เย็นเยียบขึ้นโดยพลัน

ชื่อลิงที่ยีนกล่าวอย่างแถมซ้ำต่อว่า "เกาะหุนมีการสืบทอดของเกาะหุน หอชื่อมิ่งก็มีเคล็ดลับที่ไม่ถ่ายทอดออกสู่ภายนอกเช่นกัน ในเมื่อเจ้าได้รับสืบทอดเกาะหุนมาแล้ว เช่นนั้นก็น่าจะรู้ว่าบัดนี้มาตรฐานการฝึกวิชาบนแผ่นดินใหญ่ที่ผู้คนมากมายเรียกขานกันว่ายอดฝีมือเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นสำหรับพวกเราเท่านั้น"

ผู้คนบนแผ่นดินใหญ่รู้เพียงว่าเหนือชั้นดินมีชั้นฟ้า ทว่าน้อยคนนักจะรู้ว่าเหนือชั้นฟ้ายังมีราชันยุทธ์ แล้วเหนือราชันยุทธ์ก็มีจักรพรรดิยุทธ์ รวมถึงลำดับการฝึกวิชาที่สูงยิ่งขึ้นไปอีก

ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนเชื่อว่านักยุทธชั้นฟ้าระดับเก้าและราชาสัตว์วิเศษนั้นแทบจะไร้ศัตรู สามารถปราบคนได้ทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่

แล้วพลังแก่นแท้ของนักยุทธส่วนใหญ่ก็มักจะด้อยกว่าผู้ครองสัตว์วิเศษ

นี่เป็นเพราะหลายพันปีที่ผ่านมาแทบไม่มีใครเคยได้ยินว่ามีคนสามารถข้ามผ่านชั้นฟ้าระดับเก้าไปได้

ส่วนผู้ครองสัตว์วิเศษนั้น หากได้ทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษชั้นสูง ก็จะสามารถช่วยเหลือและส่งเสริมกัน ทำให้กลายเป็นยอดฝีมือชั้นราชาสัตว์วิเศษได้

เพียงแต่คนที่จะกลายเป็นราชาสัตว์วิเศษได้นั้นมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่มักจะรวมตัวกันอยู่ในสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ

บนแผ่นดินใหญ่ก็ใช้ลำดับชั้นเช่นนี้เป็นมาตรฐานมานานแสนนานแล้ว แต่กลับไม่รู้ว่าจะสาเหตุที่ทำให้พวกเขาพัฒนาฝีมือได้อย่างแข็งแกร่ง

มาจากการขาดวิธีฝึกวิชาที่ดี

แม้ไอวี่เคสในดินแดนเทพยุทธ์จะไม่เข้มข้นเท่าหลายพันปีที่ผ่านมา
ทว่าผู้ที่มีพรสวรรค์ต่ำ หากได้รับการฝึกวิชาที่ถูกต้องและทุ่มเทฝึกฝน
เขาอาจจะพัฒนาฝีมือถึงขั้นราชันยุทธ์ก่อนจะสิ้นอายุขัยก็เป็นได้

เหตุที่ตระกูลเฟิงเข้มแข็งและเกรียงไกรเป็นเพราะเขตลี้ลับของ
ตระกูลเฟิงนั้นเก็บสะสมวิชาการต่อสู้พิสดารมากมายอย่างที่คนนึกไม่ถึง
น่าเสียดายเพราะเหตุร้ายเมื่อหลายพันปีก่อน หลังจากที่ตระกูลเฟิงร่นกาย
จากโลกภายนอกแล้ว บนแผ่นดินใหญ่ก็แทบหาวิชาล้ำเลิศที่แท้จริงไม่ได้
อีกเลย

ส่วนหอชื่อมิ่งและเกาะหุนเป็นสองตระกูลใหญ่ที่ระดับประคอง
ตระกูลเฟิงร่วมกันในอดีต ดังนั้นพวกเขาจึงยังคงเก็บรักษาวิชาที่ถ่ายทอด
กันมาจากครานั้น

เพียงแต่เพราะความอลหม่านในปีนั้น กอปรกับเวลาผ่านไป
หลายพันปี ทำให้วิชาและแหล่งที่มาของความรู้มากมายที่ถูกฝังไว้ในมือ
พวกเขาลดน้อยลงเรื่อยๆ และยังเป็นเพราะการที่ฝึกวิชาไม่ทัน ความรู้
เหล่านั้นจึงค่อยๆ หายสาบสูญไป

"บนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ เเคล็ดวิชาที่จะทำให้นักยุทธ์และผู้ครอง
สัตว์วิเศษพัฒนาฝีมือขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง และวิชาพวกการหลอมประดิษฐ์
การหลอมโอสถ แม้กระทั่งการสืบทอดวิชาค่ายกล นอกจากตระกูลเฟิง
ที่ร่นกายไปแล้ว ก็มีเพียงหอชื่อมิ่งและเกาะหุนที่เก็บรักษาไว้มากที่สุด
ที่น่าเสียดายคือวิชาที่พวกเราเก็บรักษาไว้ก็ยังคงไม่สมบูรณ์"

"แล้วอย่างไร"

"เพื่อความปลอดภัยบนแผ่นดินใหญ่ ข้าเชื่อว่าไม่ว่าหอชื่อมิ่งหรือเกาะหุนล้วนไม่ควรเก็บวิชาไว้กับตัวอีก ทว่าหอชื่อมิ่งก็มีเคล็ดวิชาที่ไม่อาจถ่ายทอดออกสู่ภายนอก เกาะหุนก็น่าจะเป็นเช่นเดียวกัน ดังนั้นหากต้องการให้ทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนวิชากันอย่างไม่หวงวิชาและเชื่อมั่นในกันและกัน วิธีที่ดีที่สุดก็คือการให้หอชื่อมิ่งและเกาะหุนกลายเป็นครอบครัวเดียวกัน"

การรวมเป็นครอบครัวเดียวกันเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด แน่แน่นอนก็คือการแต่งงานเชื่อมความสัมพันธ์นั่นเอง

ไปหลี่จิ้งหงแสดงสีหน้าเอ็นชาก็ดีพอแล้ว จากนั้นก็นิ่งเงียบไม่พูดไม่จาสักคำ

ชื่อลิ่งเทียนถอนใจเสียดหนึ่ง

"ข้ารู้ว่าคำแนะนำนี้มาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ทว่าหากไม่ใช่เพราะพวกเรามีเวลาไม่มาก รุ้ๆ ข้าก็คงไม่ตัดสินใจเช่นนี้ หลังจากแต่งงานพวกเราถึงจะสามารถทุ่มเทใจไปศึกษาวิชาค่ายกล..."

"ข้าไม่เห็นด้วย" ไปหลี่จิ้งหงเอ่ยตัดบทเขา

"จิงหง..."

"ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่"

"จิงหง เพื่อทั้งแผ่นดินใหญ่ นี่คือนโยบายที่ดีที่สุดนะ" ชื่อลิ่งเทียนเอ่ยเสียงเข้ม

"หากที่ท่านต้องการจะพูดมีเพียงเท่านี้ ข้าประมุขไปหลี่ขอตัวก่อน" ไปหลี่จิ้งหงลุกขึ้นยืน

'ข้าประมุขไปหลี่' คำนี้ทำให้เกิดความห่างเหินกับหอชื่อมิ่งโดยสิ้นเชิง ถึงไปหลี่จิ้งหงจะอ่อนวัยกว่านี้ แต่อย่างไรเขาก็ยังคงเป็นประมุข

เกาะหุน ฐานะและตำแหน่งก็ทัดเทียมกับหอชื่อมิ่งซึ่งต่างก็เป็นตัวแทน
อำนาจของแต่ละฝ่าย หากชื่อลิ่งเทียนยังเห็นเขาอายุน้อยกว่า เรียกขานด้วย
ชื่อเขา ก็เป็นการเสียมารยาทอย่างยิ่ง เหมือนไม่ให้ความเคารพต่อเกาะหุน
เลย

"ประมุขไปหลิ แดนถิ่นอำนาจพรมีผลกระทบต่อความเป็นความตาย
ของทั่วทั้งดินแดนเทพยุทธ์ หวังว่าท่านจะไตร่ตรองอีกครั้ง" ชื่อลิ่งเทียน
ข่มก้นความไม่พอใจไว้และเอ่ยด้วยความอดทนยิ่ง

"ไม่ต้องพูดอีกแล้ว..." ไปหลิจึงหงยังไม่ทันเอื้อนเอ่ยจบคำ ขณะเดียวกัน
ก็มีเสียงหนึ่งดังลอยมาราวเสียงฟ้าร้องอู้อี้ ทว่าระดับเสียงกลับแผดดังลั่น
มาจากปากฟ้าอันแสนไกล

ตูม!

ไปหลิจึงหงและชื่อลิ่งเทียนสีหน้าแปรเปลี่ยนโดยพลัน ขณะเดียวกัน
พวกเขาก็แลลบกายไปยังด้านนอก

ไปหลิจึงหงร้อนใจ ชื่อลิ่งเทียนก็ตื่นตระหนกเช่นเดียวกัน ทว่า
สายตาของชื่อลิ่งเทียนยิ่งฉายความแวววาวสายหนึ่งอย่างไม่ชัดเจนนัก

พวกเขามองเห็นแสงสีขาวนวลสายหนึ่งพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า
ในเวลาเดียวกัน

ทิศทางของแสงคือ...ทิศเหนือ

ทิศเหนือ แดนถิ่นอำนาจพร

เสียงระเบิดดังตูมสะเทือนเลือนลั่น ดังก้องฟ้าก้องแผ่นดิน ทั่วทั้ง
ดินแดนเทพยุทธ์ตื่นตระหนกด้วยเหตุนี้!

ตามมาด้วยเสียงกระอักเลือดหลายเสียงหลังจากที่ถูกพลังวิเศษตีกลับ

"ไอ๊ย!"

"เอื้อก!"

"รีบถอย!"

ยามที่ผู้คนมากมายล้นบาตเจ็บภายในและกระอักเลือด ยังไม่ทันที่จะได้ตอบสนอง เฟิงเหยียนก็ตะโกนเตือนเสียงดังลั่น

ต่อมากลางจากที่ลำแสงมีมาสายหนึ่งพุ่งจากป่าไม้ขึ้นไปยังท้องฟ้า ลำแสงนั้นก็แผ่กระจายออกทันใด ก่อนจะกวาดไปทางผู้คน

พวกเขาตื่นตะลึงโดยพลัน รีบผงะถอยหลังทันที

น่าเสียดายที่ต่อให้พวกเขาจะถอยเร็วกว่านี้ก็ไม่มีทางทันกับความเร็วที่ลำแสงนั้นสอดส่องมา พวกเขาไม่มีเวลามาคุ่นคิดถึงอาการบาดเจ็บที่เมื่อครู่ถูกพลังวิเศษตีกลับ แต่ละคนเร่งรีบเดินพลังของตนเพื่อปกป้องร่างกายและชีวิตตนเองไว้

ทว่าลำแสงนั้นพุ่งมาราวพลังโหมซัดสาด อาณาภพนั้นไม่ใช่มนุษย์ทั่วไปจะสามารถต้านทานไว้ได้จริงๆ

ครั้นลำแสงกวาดผ่านไปถึงที่ใด ผู้คนล้นถูกกระแทกจนตัวลอยและทยอยกระอักเลือดกันอีกครา

"ไอ๊ย!"

"ฮึาก..."

ปัง!

นักยุทธชั้นฟ้า ผู้บัญชาสัตว์วิเศษ ราชาสัตว์วิเศษจำนวนสิบเก้าคน ทยอยล้มลงบนพื้นในสภาพจนตรอก แต่ละคนบาดเจ็บสาหัส

เฟิงเหยียนก็ถูกพลังวิเศษตีกลับเช่นกัน ทว่าชั่วขณะที่ลำแสงปะทะมาอย่างแรงนั้นกลับมีคนกระโจนมาเบี่ยงหน้าเขา ช่วยเขาสกัดการโจมตีครั้งนี้ไว้ได้ อาการบาดเจ็บสาหัสที่คาดการณ์ไว้จึงยังไม่เกิดขึ้น

เฟิงเหยียนเงยหน้าอย่างสงสัย "เงิน?!"

โมซังเงินยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าเฟิงเหยียน เขากางแขนขวาออกสร้างกรอบอากาศไว้รูปเพื่อสกัดแรงโจมตีนั้นไว้

แรงโจมตีตั้งพายุโหมกระหน่ำกวาดผู้คนและวัตถุโดยรอบทั้งหมด ผู้คนบาดเจ็บสาหัส ถูกโจมตีจนกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ต้นไม้หักกิ่งกลางลำต้นราวกับถูกขวานแหลมคมฟันเข้ากระนั้น ส่วนเรือนไม้ที่สร้างขึ้นใหม่อีกครั้งอย่างยากลำบาก ครั้งนี้กลับไม่ได้พังทลายเพราะความสิ้นสะเทือนจากแผ่นดินไหวเหมือนครั้งที่แล้ว แต่เรือนไม้เหล่านั้นกลับเป็นเหมือนต้นไม้ คล้ายถูกตัดผ่ากลาง ล้มระเนระนาดแทบไม่เหลือเค้าโครงเดิม

ผู้คนทั้งหมดและสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์นี้ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเลย มีเพียงสองคนที่ยังคงยืนอยู่ได้เท่านั้น

หลังจากลำแสงกระจายตัวออกไป ทว่าทุกด้านล้วนเงียบสงัด ไร้ผู้ม
ไร้เสียง

เส้นผมสะบัดปลิว แขนเสื้อปลิวไสว

โมซังเงินประคองเฟิงเหยียนไว้ด้วยมือเดียว ไม่ให้เฟิงเหยียนบาดเจ็บเป็นครั้งที่สอง

ทุกคนล้วนกระอักเลือด สีหน้าซีดเผือด ครั้นพวกเขาเห็นจากนั้นก็ทั้ง
อึ้งฉะและวิษยาเฟิงเหยียนในทันใด

พวกเขาทั้งหมดล้วนบาดเจ็บสาหัสล้มลงกับพื้นในสภาพจนตรอก
ไม่ต้องมองก็รู้ว่าสีหน้าจะต้องซีดเขียวเป็นแน่แท้ ไม่มีแรงลุกขึ้นชั่วคราว
คงไม่มีพลังหลงเหลือแล้ว

มีเพียงเฟิงเหยียนเท่านั้นที่ยังคงยืนอยู่ได้ แล้วก็คนผู้หนึ่งที่ปกป้องเขา
ฝีมือล้าลึกยากหยั่งถึงยิ่ง

ทุกคนล้วนถูกโจมตีในแบบเดียวกัน ทว่าเขากลับสกัดไว้ได้อย่างสบาย
ยังมีใครในที่นี้ที่พอจะเทียบฝีมือกับคนผู้นี้ได้อีกเล่า!

คนที่มาอยู่ที่นี่ได้ ทุกคนล้วนมีชื่อเสียงในแผ่นดินใหญ่ทั้งนั้น ล้วน
มีวิชาเลิศล้ำ ไม่ว่าจะพวกเขาจะไปถึงที่ใดก็ล้วนถูกมองด้วยสายตายกย่อง
ชื่นชม

พวกเขาพร้อมต้องรู้จักไม่ซั้งเงินแน่นอน ทว่ากลับไม่ใช่ทุกคนจะยอมรับ
ในพลังแก่นแท้ของบุคคลในตำนานที่สร้างชื่อเสียงหาในแผ่นดินใหญ่
เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนผู้นี้

ทว่าในช่วงขณะนี้ นี่ก็ไม่ถึงว่าพวกเขาล้วนเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ
ที่ตนเองไม่เก่งกาจเท่าไม่ซั้งเงิน

ไม่ซั้งเงินยโสโอหัง เหยียดหยามพวกเขาและไม่ยอมคบค้าสมาคม
กับพวกเขา ที่แท้เขาก็มีฝีมือให้ทะนงตนได้จริงๆ...

หลังจากที่ไม่ซั้งเงินช่วยเฟิงเหยียนไว้ได้ เขาก็ไม่สนใจใครทั้งนั้น
และยังไม่สนใจว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไร เพียงแต่ลดแขนขวาลงอย่างช้าๆ
พลางขมวดคิ้วมองนิ่งไปยังตำแหน่งที่ฝึกไว้

เดิมที่ตำแหน่งนั้นมองไปแล้วคล้ายป่าไม้ธรรมชาติที่เขียวชอุ่ม ทว่า
ยามนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว

เสาคินค้ายกลแตกร้าวทั้งสี่ด้าน ปาไม้เขี้ยวขลุ่ยนั้นยามนี้กลับ
แทนที่ด้วยหมอกหนาที่บกระจ่ายไปทั่ว

ครั้นซ้อนตามองไปก็เห็นเพียงหมอกขาวโพลนปกคลุม

เสาคินค้ายกลที่แตกร้าวก่อให้เกิดช่องว่างราวกับเป็นทางเข้า
หมอกขาวตรงช่องว่างนั้นเดียวหนาที่บ เดี่ยวบางเบา แม้ว่าหมอกขาวนั้น
จะลอยออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่กลับไม่กระจายออกสู่ด้านนอก

ไม่ซั้งเงินจากที่ขมวดคิ้วแน่นก็คลายออกบ้างแล้ว

"เงิน?" เฟิงเหยียนกุมหน้าอกที่เจ็บปวดไว้ ยืนอยู่ข้างไม่ซั้งเงิน

เขาไม่เข้าใจค้ายกล แล้วก็ไม่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้หมายถึงอะไร
เพียงเห็นสหายรักคลายหัวคิ้วออก

เฟิงเหยียนยังนึกว่าจะมีข่าวดีอะไรรออยู่ จนสุดท้ายพอไม่ซั้งเงิน
เอ่ยปากก็ทำให้ทุกคนหวั่นวิตกยิ่งนัก

"เสาคินค้ายกลแตกร้าว จะซ่อมแซมเท่าไรก็ได้ประโยชน์"

ซ่อมแซมเท่าไรก็ได้ประโยชน์?!

นั่นก็หมายความว่า... สงครามระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษ
เมื่อหลายพันปีก่อนกำลังจะเริ่มขึ้นอีกครั้ง?!

"เงิน..." เฟิงเหยียนได้ฟังและคิดตามก็พลันรู้สึกใจเต้น ทว่าเมื่อครู่
หัวคิ้วของสหายรักคลายออกแล้ว... ข่าวร้ายเช่นนี้คงไม่ทำให้อีกฝ่ายนี้กว่า
เป็นข่าวดีกระมัง

และในเวลาหนึ่งเอง ผู้อาวุโสคนหนึ่งซึ่งมีสีหน้าซีดเผือด มุมปากยังเหลือ
ร่องรอยเลือดอยู่ฝืนลุกขึ้นยืน เดินโซซัดโซเซมายังข้างกายเฟิงเหยียน
แล้วถามไม่ซั้งเงินว่า "ท่านมองออกหรือไม่ว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น"

ครั้งเพ็งเขียนมองไปจึงรู้ว่าคนผู้นั้นเป็นผู้อาวุโสคู่จากสมาคม
ช่างหลอม

ที่ว่าไม่ซึ้งเงินมีทวงทำยี่ดมั่นถ้อมันจนเคยตัว จึงไม่แยะแสะเขา
แม้แต่น้อย

ผู้อาวุโสคู่เดือดดาลในใจ ก่อนจะหันไปถามเพ็งเขียนแทน
"ผู้อาวุโสเพ็ง นี่คือ?"

เพ็งเขียนทำได้เพียงหันไปหาสหายรักและเอ่ยถามแทนอีกฝ่าย
"เงิน สภาพในยามนี้คืออะไร"

ไม่ซึ้งเงินเหลือบมองเพ็งเขียนแวบหนึ่ง แล้วก็หันหน้าหนีก่อนจะ
เอ่ยตอบ "ค่ายกลส่วนนอกแตกสลาย เผยให้เห็นค่ายกลส่วนใน ส่วนนอก
มีหน้าที่ป้องกันเป็นหลัก ค่ายกลส่วนป้องกันแม้แข็งแกร่งมั่นคงก็ยังคง
ทำลายลง ค่ายกลส่วนใจมดีก็มีร่องรอยเสียหายบางส่วน"

"ความหมายของท่านคือมีคนฝ่าค่ายกลออกมา?"

มิเสียแรงที่เป็นสหายรักคบหากันมาหลายสิบปี เพ็งเขียนเข้าใจใน
วาทะที่ไม่ซึ้งเงินไม่ได้เอ่ยออกมาทันที

"เช่นนั้น..." เพ็งเขียนก็ยกมือขึ้นชี้ไปทางหมอกขาว

ไม่ซึ้งเงินพยักหน้า สีหน้าไม่แปรเปลี่ยน

เพ็งเขียนกลับเบิกตามองพลางเอ่ยเสียงแผ่วเบา "พวกเขาน่าจะ
ฝ่าออกมาไม่ได้กระมัง..."

"สัตวิเศษไม่ได้มีเพียงแค่ระดับเก้า เหนือกว่านั้นยังมีสัตวิเทพ
ราชาสัตวิเทพ พวกมันสามารถเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ได้ กอปรกับ
พรสวรรค์และพลังวิเศษที่เราอาจคาดไม่ถึง วันข้างหน้าผู้ใดจะเป็นนาย

ในดินแดนเทพยุทธ์ก็พุดยากแล้ว"

เฟิงเหยียนหน้าถอดสี

คนอื่นฟังแล้วก็หน้าถอดสีตามไปด้วยเช่นกัน

คนที่อยู่ที่นี้ไม่มีสักคนที่จะไม่รู้เรื่องสงครามเมื่อหลายพันปีก่อน

แม้พวกเขาจะไม่ได้ประสบพบเจอด้วยตนเอง แต่แค่มองจาก

กำลังการสู้รบที่กล้าแกร่งของเหล่าผู้บัญชาสัตว์วิเศษในยามนี้ที่ครอบครอง
สัตว์วิเศษไว้ ก็สามารถคิดถึงภาพสัตว์เทพได้ว่าจะดุร้ายและทรงพลังเพียงใด

สัตว์วิเศษระดับหกขึ้นไปก็ต่อกรยากแล้ว หากมีระดับที่เหนือขึ้นไป

อีก...

ในบรรดาเหล่านักยุทธ์ชั้นฟ้าที่ยังลุกขึ้นยืนไม่ได้มีคนถามขึ้นทันทีว่า
"ไม่มีวิธีซ่อมแซมหรือ"

ไม่ซั่งเงินปรายตามองพวกเขาแวบหนึ่งอย่างเรียบเฉย ยังคงไม่ตอบ
ตามเดิม

ความไม่พอใจของเหล่าผู้อาวุโสยิ่งคุกรุ่นมากขึ้น

ไม่ซั่งเงินจะต้องไม่แยแสผู้อื่นถึงขั้นนี้เลยหรือ!

แม้ว่าเขาจะร้ายกาจเพียงใด และพวกเขา...ฝีมืออ่อนด้อยกว่า
ก็ไม่จำเป็นต้องแสดงออกอย่างเด่นชัดมากมายเช่นนี้กระมัง!

อย่างน้อยพวกเขาก็ทุ่มเทร่างกายแรงใจเพื่อความปลอดภัยของ
แผ่นดินใหญ่

แล้วคนผู้นี้ล่ะ เขามีฝีมือแท้ๆ แต่กลับไม่ทำอะไรสักอย่าง เพียง
ช่วยเหลือยามที่เฟิงเหยียนมีอันตรายเท่านั้น

คนผู้นี้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวจนชัดๆ

ยามนี้เองมีคนยิ่งคิดยิ่งไม่เห็นพ้อง พวกเขามองแววตาของโมซังเงิน แล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นประณามคำว่าในใจ...

โมซังเงินมีความรู้สึกไวเพียงใด แม้จะไม่มองพวกเขา แค่อสัมผัสกลิ่นอายก็รับรู้ได้ถึง การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของคนรอบข้าง เขาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเสีงเย็น แล้วเขียบออกมาสองก้าวใหญ่

ทว่าเฟิงเหยียนกลับไม่รู้สึกรู้หา เขาเพียงแต่แสดงสีหน้าวิตกกังวลและก้าวไปตามโมซังเงิน

"เงิน ไม่มีวิธีซ่อมแซมแล้วจริงๆ หรือ"

"ในเมื่อค่ายกลที่ผนึกไว้ชำรุดแล้ว แทนที่พวกท่านจะคิดว่า จะซ่อมแซมอย่างไร มีผู้เฒ่าเวลาไปคิดว่าควรจะทำมือกับการเปลี่ยนแปลงในขั้นต่อไปอย่างไรจะดีกว่า"

จะซ่อมแซมค่ายกลคืนได้หรือไม่ โมซังเงินไม่รู้ เขารู้จักค่ายกลนี้ แต่กลับไม่เข้าใจมันทั้งหมด และยังไม่มีปัญญาจะไปเปลี่ยนแปลงค่ายกลนี้ด้วย

แต่ถึงแม้เขาจะมีความสามารถ เขาก็จะไม่เปลี่ยนแปลงอะไรอยู่ดี โดยนิสัยแล้ว โมซังเงินก็ไม่ใช่คนที่มีความตั้งใจโอบอ้อมอารีมีเมตตา เขาเพียงใส่ใจคนที่เขาอยากจะได้ใจเท่านั้น

กอรกับ 'กฎของตระกูล'

หากไม่ใช่เพื่อเฟิงเหยียน ในชีวิตนี้เขาจะไม่มีวันย่างกรายมาที่นี้เด็ดขาด

พอเฟิงเหยียนได้ยินวาจาของเขา ความกังวลบนใบหน้ายิ่งเพิ่มมากขึ้น เฟิงเหยียนเพิ่งมองทางเข้านั้นแล้วก็หมุนกายกลับมา กำลังเตรียม

ซีแนะนำทุกคนให้ถอยไปรักษาอาการบาดเจ็บด้านข้างก่อน แล้วค่อยส่งข่าวไปยังสมาคมในเมืองซึ่งเจิงเพื่อขอแรงสนับสนุน ทว่าจู่ๆ กลับได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น

"หึๆ"

ผู้คนทั้งหมดเงยหน้าอย่างตื่นตัวพร้อมกัน ต่างสบตากันแวบหนึ่ง เสียงหัวเราะนี้เบาหวิวและราบเรียบยิ่ง ทว่าทุกคนกลับได้ยินชัด

"พวกท่านก็คือยอดฝีมือของดินแดนเทพยุทธ์ในยามนี้หรือ"

น้ำเสียงนุ่มนวลแฝงความแข็งแกร่งราวเอ่ยถ้อยคำมีนัยของการยกย่องดังขึ้นอีกครา

ทุกคนมองไปทางช่องโหว่ของค่ายกล...ตามที่มาของเสียงทันที เพียงประโยคเดียวเท่านั้น ทว่าทุกคนกลับกระจำง้างโดยพลัน ก่อนที่เสียงนั้นจะดังก้องอยู่ในความคิดตลอดโดยไม่รู้ตัว

พวกท่านก็คือยอดฝีมือของดินแดนเทพยุทธ์ในยามนี้หรือ...
ยอดฝีมือของดินแดนเทพยุทธ์หรือ...

แม้ว่าพวกเขาจะมองไม่เห็นเงาของใครทั้งนั้น ทว่าทุกคนกลับหันตามเสียงนั้นโดยพร้อมกัน แล้วคิดเชื่อมโยงไปถึงเจ้าของเสียงโดยไม่รู้ตัว

คนผู้นี้จะต้องรูปร่างมาอย่างที่สุดเป็นแน่...

"อย่าเคลิบเคลิ้ม" ไม่ช้าเงินเอ่ยเสียงเย็นชาต่อเฟิงเหยียน ทว่าขณะเดียวกันก็เป็นการปลุกทุกคนให้ตื่นจากภวังค์ด้วย

หลังจากได้สติ สีหน้าทุกคนก็ล้นเคร่งขรึมขึ้น

พวกเขาเคลิบเคลิ้มไปกับเสียงนี้จริงๆ ซ่าง...น่าอัปอายยิ่งนัก...

"หึๆ น่าผิดหวังจริงๆ"

ทุกคนแสดงสีหน้าบึ้งตึง

นี่คือการเหยียดหยามอย่างโจ่งแจ้ง!

"ท่านคือใคร ไยจึงไม่ยอมปรากฏตัว"

"พวกท่านคู่ควรที่จะพบข้าหรือ"

วราจาณีเพิ่งดังลอยมา พายุหมุนที่มีพลังทำลายล้างแรงกล้ายิ่งกว่า
ลำแสงเมื่อครู่นี้ก็ซัดไปทางพวกเขาที่ได้รับบาดเจ็บในชั่วพริบตา

ทุกคนตะลึงงันโดยพลัน ทว่าพวกเขาล้วนตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว
แล้วใช้พลังวิเศษทั้งหมดบนร่างสร้างเป็นกำแพงสกัดกันไว้

พายุหมุนสายนั้นกลับกระแทกทำลายกำแพงพลังวิเศษโดยตรง
และระเบิดดังตูมไปทางทุกคนทันที

ตูม!

"อ้าก!"

"เอ้อก!"

พลังทั้งสองฝ่ายชนปะทะกัน ก่อนจะระเบิดและตามมาด้วย
เสียงโอดโอยของทุกคนที่บาดเจ็บสาหัสรวมทั้งเสียงกระอักเลือด

ครั้งนี้พวกเขาบาดเจ็บสาหัสจนลุกไม่ขึ้นจริงๆ

ขณะเดียวกันไม่ช้าเกินนักแลลบกายไปสกัดไว้เบื้องหน้าเพิ่งเหยียน
ครั้นเขานึกถึงกระบี่ กระบี่ยาวเล่มหนึ่งก็ปรากฏในมือของเขา เขาใช้กระบี่
แหวกไปในแนวตั้ง

แสงกระบี่อันเฉียบคมแบ่งพายุหมุนที่ปะทะมาตรงหน้าออกเป็น
สองส่วน

แรงพายุหมุนอันดุเดือดพัดผ่านข้างกายเขาทั้งสองด้าน แล้วช่องโหว่

ที่ถูกผ่าแยกตรงกลางนั้นก็เฉียดผ่านไม้ซึ่งเงินและเฟิงเหียนพอดิบพอดิ
ทั้งสองคนล้วนปลอดภัยไม่บาดเจ็บ

ทว่าสีหน้าของทั้งสองคนกลับไม่ได้คลายความตึงเครียดลงเพียงเพราะ
พวกเขาปลอดภัย แต่กลับถึงทึงยิ่งขึ้น

สายตาทั้งสองคนเพ่งมองช่องโหว่ตรงค้ายกทันที

"หึ่ม?" เสียงนั้นแปลกใจเล็กน้อย "คิดไม่ถึงว่าในดินแดนเทพยุทธ์
ยังมีคนต้านทานการโจมตีของข้าได้ ไม่เวลานี้"

แล้วน้ำเสียงชื่นชมนั้นก็เปลี่ยนไป "ส่วนคนอื่น...คงไม่จำเป็นต้องพูดถึง
กระมัง"

ไม่จำเป็นต้องพูดถึง!

ในชีวิตพวกเขาไม่เคยโดนดูถูกดูแคลนเช่นนี้มาก่อน พวกเขาอดฝืนมือที่
บาดเจ็บสาหัสจนลุกไม่ขึ้นนั้นต่างโมโหจนหน้าแดงกำในทันใด โดนข่มเหง
อีกครั้งแท้ๆ แต่พวกเขากลับไม่มีปัญญาตอบโต้ อีกทั้งบางคนยังกระอักเลือด
ออกมาอีกคราด้วย

"ในพายุหมุนแฝงด้วยพลังอัคคี ลมเป็นตัวหอบพัด อัคคีเป็นแกนหลัก
อีกทั้งยังส่งเสียงออกมาชวนให้พิศวง..." ไม่ซังเงินเอ่ยปาก กลับเขื่อนเอ่ยวาจา
ที่ทุกคนไม่เข้าใจ

"อืม แล้วอย่างไรต่อ" น้ำเสียงนั้นเฝ้ารอคอยอยู่บ้าง

ไม่ซังเงินร้องฮึ่เสียงเย็น "เป็นที่ราชาสัตว์เทพผู้ส่งงาม ทว่า
กลัวจนหวาด ไม่กล้าพบหน้าผู้ใดเป็นเหมือนกันหรือนี่"

ราชาสัตว์เทพขอบเสแสร้งแกล้งทำ แอบอยู่ในที่ลับคอยหยอกล้อผู้คน
ทว่าไม่ซังเงินไม่มีหน้าที่เสแสร้งแกล้งทำเป็นเพื่อนใคร

"ดีมาก!"

หลังจากเอ่ยชื่นชมเสียงหนึ่ง หมอกควันมัวตาตรงช่องโหว่ค้ายกล
จู่ๆ ก็หนาตาขึ้น แล้วค่อยๆ กระจายตัวออกไป

จากนั้นเงาร่างสี่ขาจนวลสูงยาวก็ค่อยๆ ปรากฏต่อหน้าทุกคน
เรือนผมยาวสีเงินแวววาว สวมอาภรณ์ขนสัตว์สีขาวเงิน ใบหน้า
ขาวสะอาดหมดจด เครื่องนุ่งห่มแบบที่มนุษย์ไม่อาจมีได้ กิริยา
ทุกท่วงท่าสง่างามยิ่งนัก

ทุกคนมองจนตาค้าง มีอาการเคลื่อนส่ายตาจากไปโดยง่าย

มีเสน่ห์ที่ล่อลวงจิตใจคน...

โมซึ่งเงินสงบเยือกเย็นที่สุดท่ามกลางท่าทีของทุกคน เขาคาดเดา
ไว้ในใจแล้วจากการประลองเมื่อครู่ ดังนั้นจึงไม่ประหลาดใจนัก

ทว่าคนอื่นล้วนตะลึงงัน

สัตว์เทพ?

อีกทั้งยังเป็น...ราชาสัตว์เทพ?!

บุรุษรูปงามหล่อเหลาไม่เหมือนคนทั่วไปผู้นี้คือราชาสัตว์เทพ
ในตำนานที่เคยได้ยินผ่านหู ไม่เคยเห็นเองกับตา?!

พอคิดได้ดังนั้นทุกคนก็ลอบบอกสั้นขวัญแขวน

มองจากกระบวนท่าเมื่อครู่ ทุกคนล้วนไม่มีความมั่นใจในการรับมือเขา
เลยแม้แต่น้อย

ราชาสัตว์เทพผู้หล่อเหลารูปงามผู้นี้มีความแข็งแกร่งเท่าใดกันแน่
คนที่เป็นผู้ครองสัตว์วิเศษรู้ซึ่งในฝีมือบุรุษผู้นี้มากกว่า เพราะพวกเขา
รู้สึกถึงความสิ้นสะเทือนทางจิตวิญญาณที่สัตว์วิเศษของตนเองส่งมา

นั่นคือ...สัตว์วิเศษทุกตัวล้วนสิ้นเต็ม
 ยามนี้พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของเงาร่างสีขาวยาวแวววาวนี้ ดังนั้น
 สัตว์วิเศษจึงไม่กล้าวิ่งออกมาจากห้วงสัตว์วิเศษเลยสักตัว

เหล่าผู้ครองสัตว์วิเศษแต่ละคนสีหน้าขาวซีด รู้สึกตกใจกลัวอยู่บ้าง
 ต่อการปรากฏตัวของบรูซผู้นี้

เมื่อไม่มีสัตว์วิเศษคอยช่วยเหลือ พวกเขาก็เหลือเพียงพลังวิเศษ
 ดังนั้นพลังการต่อสู้ของเหล่าผู้ครองสัตว์วิเศษจึงลดลงเสียครึ่งหนึ่ง

โดยเฉพาะยามนี้พวกเขาบาดเจ็บซ้ำแล้วซ้ำอีก หากต้องพึ่งพา
 ไม่ซึ่งเงินเพียงคนเดียว...จะสกัดราชาสัตว์เทพได้หรือ

"เงิน เขา...เขาคือ?" เฟิงเหยียนพูดติดอ่าง

ไม่ใช่เขาไม่ตื่นตระหนก แต่เพราะเขาเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ เขารู้ถึง
 ความต่างระหว่างสัตว์วิเศษและสัตว์เทพดีกว่าใคร

สัตว์วิเศษกับสัตว์เทพไม่ได้ต่างกันแค่ชื่อเรียกและลำดับขั้นเท่านั้น
 ทว่ามันยังมีอีกเรื่องที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงด้วย

นั่นคือความแตกต่างทางสายเลือด และพรสวรรค์ที่แตกต่างกัน
 รวพากับดินของเหล่าสัตว์วิเศษ

สัตว์เทพตัวหนึ่งสามารถทำให้สัตว์วิเศษทั้งหมดยอมศิโรราบได้
 อีกทั้งราชาสัตว์เทพยังมีความโดดเด่นในบรรดาสัตว์เทพด้วยกัน
 ในบรรดาสัตว์วิเศษชนิดเดียวกันนั้นราชาสัตว์เทพจะมีตำแหน่งสูงสุด

ยามที่ราชาสัตว์เทพยังเป็นลูกสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยอ่อนแอ ระดับฝีมือ
 ของพวกมันยังไม่สูงเท่าสัตว์วิเศษอื่นๆ ทว่าด้วยสายเลือดอันล้ำเลิศนี้
 ก็พอที่จะทำให้สัตว์วิเศษที่มีฝีมือเหนือกว่ามันยอมศิโรราบได้

• ขอดสัตว์มันจากงับ 5

นี่คือราชาของเหล่าสัตว์วิเศษ

"ราชาจิ้งจอก จิ้งจอกสวรรค์" ไม่ซั้งเงินเอ๋ย

42

"จิ้งจอกสวรรค์?!"

เฟิงเหยียนเกือบร้องอุทานออกมา จากนั้นรีบเคลื่อนสายตาไป

ตรวจสอบ

หนึ่งในพรสวรรค์ของจิ้งจอกสวรรค์คือการทำให้คนเคลิบเคลิ้ม

นั่นไม่ใช่พวกการจูงใจที่เรียบง่าย ทว่าเป็นการควบคุมจิตใจคน

ทำให้คนหวาดกลัวอย่างแท้จริง

โดยเฉพาะยามที่เฝ้าจิ้งจอกสวรรค์ใช้พรสวรรค์ทำให้คนเคลิบเคลิ้ม

จะทำให้จิตใจงงัน จากนั้นก็อมรบัฟฟิงคำสั่งแต่โดยดี

ได้ยินว่าหากเฝ้าจิ้งจอกสวรรค์อยากทำให้คนหลงใหลจริง ก็ยัง
ไม่มีใครสามารถหนีพ้นไปได้

"แต่ว่าจิ้งจอกสวรรค์..." เฟิงเหยียนยังไม่ได้สติกลับมาทั้งหมด

จิ้งจอกสวรรค์ นั่นคือราชาสัตว์เทพตามตำนาน!

ตามตำนานเขียนนะ!

พวกเขาเพียงเคยได้ยินจากเหล่าผู้อาวุโส เพียงเคยได้อ่านจากบันทึก
ในคัมภีร์โบราณ ทว่าไม่มีใครเคยเห็น!

ทว่า...เมื่อมองจากรูปร่างภายนอกแล้ว บรูซรูปร่างที่สวมอาภรณ์
สีขาวยิ่งดูนั้นก็ไม่ใช่มนุษย์จริงๆ เพราะบนศีรษะของเขายังคงมีสัญลักษณ์
ที่บ่งบอกความเป็นสัตว์อยู่ นั่นก็คือ...หูจิ้งจอกทั้งสองข้าง

"ท่านว่าเขาคือจิ้งจอกสวรรค์? เขาคือจิ้งจอกสวรรค์จริงๆ หรือ"
ผู้อาวุโสเว่ยจากสมาคมช่างหลอมที่อยู่ตรงนั้นเอ่ยอย่างไม่ลดละพลาบ
ทำตาขวางใส่บรูซรูปร่างผู้ นั้นแวบหนึ่ง "เขาไม่ใช่เผ่าพันธุ์เดียวกับพวกเรา
ตามคาด รูปร่างประหลาดชอบกล!"

"คนที่พูดจาไม่เข้าหู ก็ไม่ควรเอ่ยปากอีก" รอยยิ้มบางเบาของ
บรูซรูปร่างยังคงไม่แปรเปลี่ยน เขาเพียงแค่เหลือบมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง
แล้วเอ่ยอย่างเรียบเฉยออกมา

"..." ผู้อาวุโสเว่ยเปิดปากอยากเอ่ยอะไรบางอย่าง แต่กลับพบว่า
ตนเองพูดไม่ออกเสียแล้ว

สีหน้าโกรธเกรี้ยวอยู่แต่เดิมาก็ค่อยๆ จางลง แม้แต่ท่าทางยโสโอหัง
ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของผู้อาวุโสสมาคมช่างหลอมก็เลือนหายไป สีหน้า
เปลี่ยนเป็นงุนงงสงสัยแทน

จากนั้นมุมปากของเขาก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ พลาบมองไปยัง
ทุกคนราวกับเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น และไม่ได้เอ่ยอะไรอีก

ทว่ายามเขามองบรูซรูปร่างผู้ นั้น ก็ปรากฏแววตาและสีหน้า
เคารพเลื่อมใสทันที

ผู้อาวุโสสมาคมช่างหลอมขึ้นชื่อว่าหยิ่งโง่ถือดีมาตลอด ไม่มีทาง
แสดงสีหน้าเช่นนี้ต่อผู้อื่นเป็นแน่

นี่มันเกิดอะไรขึ้น! หรือว่า...

ทุกคนมองบุรุษรูปงามผู้นั้นด้วยความระแวงระวัง ตื่นตะลึง
ในการกระทำอันน่าเกรงกลัวที่เขาสามารถควบคุมยอดฝีมือขั้นฟ้า
ระดับแปดได้อย่างไร้ผู้มั่งไร้เสียงและไร้การลงมือ พลันเกิดความร้อนใจ
อยากจะหันหน้ากลับแล้ววิ่งหนีเตลิดไป

ขณะเดียวกันผู้อาวุโสผู้จากสมาคมช่างหลอมอีกคนหนึ่งก็รีบร้องเรียก
"ผู้อาวุโสเว่ย? ผู้อาวุโสเว่ย?"

ผู้อาวุโสเว่ยยิ้มซื่อๆ กลับไปให้เขา

ผู้อาวุโสผู้ชะงักงัน จากนั้นมองบุรุษรูปงาม โม้ซังเฉิน รวมถึง
เฟิงเหยียนด้วยแวตตาที่มีเจตนาร้าย เขาขุ่นเคืองอยู่ในใจกับท่าทางของ
โม้ซังเฉินที่ปกป้องแต่เฟิงเหยียน แต่กลับไม่สนใจใยดีต่อคนอื่น

สถานการณ์ในยามนี้ หากเขาต้องตาย เขาก็จะต้องลากพวกเขา
ไปตายลงด้วย...

"มนุษย์ ท่านฝีมือไม่เลวนี่ มีนามว่าอะไรหรือ" บุรุษรูปงามมอง
โม้ซังเฉินแล้วถาม

"โม้ซังเฉิน"

"ข้าจะเห็นแก่ที่ท่านมีความรู้และพลังแก่นแท้ไม่เลว รวมทั้งข้าเอง
ก็เฟิงมาที่นี่ ยังไม่ยากเปิดสงครามใหญ่กับมนุษย์ ข้าจะให้โอกาสท่าน
สักครั้งให้ท่านเป็นสหายกับพวกเราเผ่าจิ้งจอกสวรรค์"

"ข้าไม่สน" โม้ซังเฉินไม่ให้เกียรติเขาแม้แต่น้อย

"หากไม่ใช่สหายก็ต้องเป็นศัตรู ท่ามกลางคนกลุ่มนี้ พลังแก่นแท้ของท่านนับว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก แต่ท่านคงไม่คิดว่าจะมีพลังกำลังพอที่จะต้านทานข้าได้จริงๆ กระจ่าง" บุรุษรูปงามเอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"พวกเรามีวิถีทางต่างกัน ข้าไม่อยากคบหา" โมซังเงินสะบัดแขนเสื้อ พลังเอ่ยเสียงเย็น

เหตุที่เขาไม่ยอมเป็นสหายด้วยไม่ใช่เพราะเป็นมนุษย์กับสัตว์วิเศษ การที่โมซังเงินจะยอมรับใครเป็นสหายนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเป็นมนุษย์หรือสัตว์วิเศษ แต่จะต้องมาจากการเห็นพ้องทางความคิด หรือเห็นพ้องในตัวฝ่ายตรงข้าม ไม่ใช่เพราะพ่ายแพ้ต่อพลังแก่นแท้ของอีกฝ่าย

ส่วนเรื่องพลังแก่นแท้...

โมซังเงินคล้ายอมแพ้ถ้าหากพลังแก่นแท้ของตนสู้อีกฝ่ายไม่ได้ ทว่าเขาไม่มีทางหวาดกลัวการต่อสู้ถึงขนาดที่ต้องยอมแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มแน่นอน

"มนุษย์มักประเมินตนเองสูงเกินไป" บุรุษรูปงามคล้ายยิ้ม มองโมซังเงินพร้อมขบคิด "แต่ว่าท่านไม่ถือว่าฉลาดเขาเกินไป ข้าจะให้โอกาสท่านสักครั้ง...หากท่านสามารถต่อกรกับข้าสิบกระบวนท่าโดยไม่แพ้ได้ วันนี้ข้าจะปล่อยท่านและสหายของท่านไป"

"ได้" โมซังเงินพยักหน้าเห็นด้วยโดยไม่ลังเลพละทางส่งสัญญาณให้เฟิงเหยียนถอยไป

"เงิน...ระวังตัวด้วย" เฟิงเหยียนกำชับเตือน แล้วค่อยๆ ถอยออกมา โมซังเงินใช้มือขวากำกระบี่ไว้ แวดตาเขาดูดันนิ่งนัยๆ อย่างคนที่

พร้อมจะเข้าประมือ เขาประจันหน้ากับบุรุษรูปงามผู้นั้นทันที

ทว่าครู่หนึ่งผ่านไปยังไม่มีการยอมขยับ สถานการณ์เงียบงันไร้เสียง ทั้งสองคนที่สบตากันกลับคล้ายหยุดหายใจ บรรยากาศไร้ชีวิตชีวา ยิ่งยามที่ทุกคนเกือบจะไม่สามารถทนรับกับบรรยากาศเช่นนี้ได้แล้ว สองคนที่สบตากันอยู่ก็ขยับพร้อมกัน

กระบวนท่าของโมซึ่งเดินคือการรับมือและโจมตีในเวลาเดียวกัน ร่างกายเดี่ยวมวลลูกเดี่ยวไหล่ ร่างเปลี่ยนตำแหน่งไปตามกระบี่ไม่หยุดหย่อน เสียงอาวุธกระทบกัน เกรว้างบุรุษรูปงามเคลื่อนไหวไปมาพร้อมกับการรับมือ

ทันทีที่คนอื่น ๆ ได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันนี้ พวกเขาถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีดาบยาวเรียวปรากฏในมือของบุรุษรูปงามนั้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

เกรว้างทั้งสองเดี่ยวมวลลูกเดี่ยวไหล่ในเวลาเดียวกันทั้งบนท้องฟ้าและบนพื้นดิน ดาบกระบี่ประสานกันครั้งแล้วครั้งเล่า

ทันใดนั้นทั้งสองคนคล้ายกับแปลงกายเป็นหลายสิบร่าง หลายร้อยร่าง ประมือกันอย่างต่อเนื่อง

ความเร็วเช่นนี้ทำให้ผู้คนมองจนปากอ้าตาค้าง

มีเพียงผู้อาวุธคู่ที่มองเพียงเหยียนแล้วเอ่ยเยาะเย้ยถากถาง "ผู้อาวุธเฝิง ท่านให้สหัยรักของท่านไปสู้สุดชีวิตแทนท่านหรือ"

"การช่วยเหลือที่ดีที่สุดในยามนี้คือการอยู่เฉยๆ" เฝิงเหยียนตระหนัก ในอาการบาดเจ็บของตน แม้เขาจะไม่เป็นไรชั่วคราว ทว่าพลังวิเศษในร่างกายเขาก็แทบไม่เหลือ

พลังวิเศษสามารถเพิ่มเติมด้วยยาลูกกลอนเสริมพลังได้ ทว่าอาการบาดเจ็บภายในกลับต้องการการรักษา แม้ว่าจะไม่ชั่งเงินจะให้เขากินไอศกรักรักษาอาการบาดเจ็บ แต่ยามนี้ ช่วงขณะนี้ไม่ใช่เวลาเหมาะสมที่จะมารักษาอะไรกันทั้งสิ้น

"ท่านหวังให้ไม่ชั่งเงินรักษาชีวิตท่านไว้ แต่ท่านคิดจะทิ้งพวกเราหรือ"

วาจาของผู้อาวุโสทำให้ทุกคนที่เดิมที่ชมการประลองต้องเบนความสนใจทั้งหมดกลับมา

"ผู้อาวุโสเพิ่งไม่ใช่คนเช่นนั้น" ผู้อาวุโสหลินจากสมาคมหมอไอศกรักรอเอ๋ยขึ้น

"หากไม่ใช่ เขาก็ควรชิงโอกาสนี้ช่วยไม่ชั่งเงินกำราบจึงจอกสวรรคตินั้นด้วยกันถึงจะถูก" ผู้อาวุโสอยู่เอ๋ยเสียงเยียบเย็น

"ผู้อาวุโสเพิ่งและพวกเราได้รับบาดเจ็บเช่นเดียวกัน" ผู้อาวุโสหลินขมวดคิ้ว

"เขายังมีสัตว์เทพตัวหนึ่งนะ" ผู้อาวุโสอยู่ตอกกลับทันที

สัตว์วิเศษทั่วไปไม่กล้าแม้แต่จะออกมา มีเพียงสัตว์เทพเท่านั้นที่ยังฝืนออกมาได้เพื่อมาต้านแรงกดดันจากราชาสัตว์เทพ เพียงแต่พลังโจมตีของสัตว์เทพก็จะลดลงมาก

"ความหมายของท่านคือจะให้ผู้อาวุโสเพิ่งชิงโอกาสลอบโจมตีอย่างต่ำทราวมในขณะที่พวกเขา กำลังต่อสู้ชี้ชะตากันหรือ!"

วิธีขึ้นต่ำเช่นนี้ เขายังกล้าเอ่ยปากออกมาได้!

"ยามนี้ยังต้องพูดถึงความเถรตรงมีคุณธรรมหรือ จะต่อสู้กับศัตรูยังต้องคงความเป็นสุภาพบุรุษไว้อีกหรือไร นั่นคือการรณหาที่ตายชัดๆ"

ผู้อาวุโสดูไม่เห็นด้วย "ต่ำทรามไม่ต่ำทรามไม่สำคัญหรอก ทางที่ดีที่สุดคือ
ต้องกำราบศัตรูให้ได้"

"เช่นนั้นโยท่านจึงไม่เรียกสัตว์วิเศษที่กินไฟได้ของตนออกมาแล้ว
ให้มันไปลอบโจมตีศัตรูเสีย" ผู้อาวุโสหลินหัวเราะเสียงเย็น

"นี่...สัตว์วิเศษกินไฟของข้าเป็นเพียงสัตว์วิเศษระดับแปดนะ
พลังของมันจะสู้สัตว์เทพได้อย่างไรเล่า นอกจากนี้ข้ายังบาดเจ็บสาหัส
พลังวิเศษภายในหายไประยะหนึ่งแล้ว แม้จะเรียกสัตว์วิเศษกินไฟออกมา
ก็ช่วยอะไรไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น มันเป็นราชาสัตว์เทพนะ! นี่ก็เท่ากับให้สัตว์วิเศษ
กินไฟของข้าไปตายนะสิ ยังมีสู้ให้สัตว์เทพ สิงโตมรกตของผู้อาวุโสเพิ่ง
ออกไปแทน ไม่นั่นมันอาจจะลอบโจมตีได้สำเร็จ"

ผู้อาวุโสอยู่เอ่ยจบอย่างมีเหตุผลเต็มปากเต็มคำ ทั้งยังแสดงท่าทางหวังดี
กับทุกคน ผู้อาวุโสหลินมองจนอยากจะทำร้ายออกมาจริงๆ

"ระดับสายเลือดของสัตว์วิเศษแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน ท่านคิดว่า
จะให้สัตว์เทพไปลอบโจมตีราชาสัตว์เทพที่แค่มันเห็นมันก็กลัวจนหัวหด
ทำเช่นนี้จะสำเร็จจริงๆ หรือ" ยามนี้ผู้อาวุโสหลินอยากใช้ฝ่ามือชดผู้อาวุโสอยู่
ให้ปลิวไปเลยจริงๆ

นี่คือความรู้ทั่วไป ความรู้ทั่วไปนะ!

ผู้อาวุโสอยู่เป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ ผู้อาวุโสหลินไม่เชื่อหรือว่าเขาจะ
ไม่รู้สิ่งนี้

ผู้อาวุโสอยู่บ่งชี้เป็นพิเศษว่าจะให้สัตว์เทพ สิงโตมรกตของเฟิงเหยียน
ออกไป เขาต้องมีเจตนาร้ายแน่ๆ!

คนสมาคมช่างหลอมเหล่านี้น่าตายนัก! วางแผนทำร้ายผู้อื่นให้มัน

น้อยๆ หน่อยๆ ไม่ได้หรือ

ยามนี้เวลาโตแล้ว เขากลับยังคิดทำร้ายเพิงเหยียนให้ถึงตาย!

คนผู้นี้มีตมอมหรือไม่!

ยิ่งกว่านั้นความเร็วที่สองคนนั้นต่อสู้กันรวดเร็วปานนั้น ใครจะตามทัน!

แล้วยังคิดลอบโจมตี?

ไม่ถูกลูกหลงจากการต่อสู้อันดุเดือดของพวกเขาก็นับว่าโชคดีแล้ว!

"ไม่ลงมือทำอะไรได้อย่างไรว่าไม่สำเร็จ มิเช่นนั้นท่านยังมีวิธีที่ดีกว่านี้หรือ" ผู้อาวุโสอุ้งถามกลับอย่างไม่เกรงใจสักนิด

ผู้อาวุโสหลินกัดฟันกรอด

"ในเมื่อไม่มีหนทางอื่น เช่นนั้นพวกเราก็คทำได้เพียงลงเสียงพ่น"

ไม่มีใครออกเสียง ทำให้ผู้อาวุโสอุ้งลอบได้ใจ แล้วคอยระวังไม่แสดงพิรุณออกมา

ผู้อาวุโสอุ้งมองสองคนนั้นที่ยังคงประลองฝีมือกันแวบหนึ่ง แล้วให้ทุกคนมารวมตัวกันพลางกระซิบเอ่ยว่า "ยามนี้พวกเราไม่อาจคำนึงถึงกฎเกณฑ์การประลองอะไรนั้น หากโมซังเงินเอาชนะได้จริง เช่นนั้นเพิงเหยียนก็จะไม่มีอันตราย แต่พวกเราอาจจะเอาชีวิตไม่รอดนะ ยามนี้เป็นโอกาสเดียวของพวกเราแล้ว"

พวกเขาทั้งหมดล้วนได้รับบาดเจ็บ ดังนั้นจึงรับมือกับจิ้งจอกสวรรค์ไม่ไหวแม้เพียงกระบวนท่าเดียว หากไม่หาโอกาสลอบโจมตีอีกฝ่ายพวกเขาก็ไม่มีทางรอดจริงๆ

"จะลอบโจมตีอย่างไร" ผู้อาวุโสสมาคมนักล่าคนหนึ่งซักถาม

"พวกเราคงไม่มีปัญญาเข้าไปแทรกแซงการต่อสู้ของพวกเขาสองคน
ได้หรอก"

ไม่ใช่ว่าเขาจะเห็นด้วยกับวิธีนี้ ทว่าในยามนี้ก็ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้แล้ว
เขามองออกว่าไม่ซั้งเงินแข็งแกร่งนัก แข็งแกร่งยิ่งกว่าพวกเขาทุกคน
ไม่ซั้งเงินจะกำราบจิ้งจอกสวรรค์ได้หรือไม่เขาไม่รู้ แต่ขอเพียงยืนหยัดไว้
ภายในสิบกกระบวนเท่านั้นย่อมทำได้แน่นอน

ไม่ซั้งเงินและเฟิงเหยียนอาจไม่เป็นไร แต่จิ้งจอกสวรรค์คงจะ
ไม่ปล่อยพวกเขาไว้แน่ พวกเขาจึงจะต้องชิงช่วยเหลือตนเองเสียก่อน

"ขณะที่จิ้งจอกสวรรค์และไม่ซั้งเงินหยุดการประลอง พวกเราก็ลงมือ
ทันที" ผู้อาวุโสผู้นี้ถึงเวลาเหมาะสมไว้นานแล้ว

"ไม่ได้ ข้าคัดค้าน" พอเฟิงเหยียนได้ยินก็เอ่ยขึ้นทันที

"ท่านไม่มีสิทธิ์มาคัดค้าน" ผู้อาวุโสเอ่ยอย่างเย็นชา "ท่าน
อย่าลืมนะว่าหากพวกเราทำไม่สำเร็จ ไม่ใช่แค่พวกเราเอาชีวิตไม่รอด
ทั่วดินแดนเทพยุทธ์ก็จะมีภัยไปด้วย!"

เฟิงเหยียนอัปจนคำพูดโดยพลัน เขาสามารถยืนกรานเพื่อตนเองได้
แต่ไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินชีวิตคนอื่น

"ข้าเห็นด้วย" ผู้อาวุโสสวดมนต์กล่าวครุ่นคิดแล้วพยักหน้าเห็นพ้อง

"พวกเราก็เห็นด้วย"

นอกจากเฟิงเหยียนและผู้อาวุโสหลินแล้ว เชื้อพระวงศ์และ
ตัวแทนสำนักคนอื่น ๆ ก็ล้วนเห็นด้วย

"เช่นนั้นทุกคนเตรียมตัวให้ดี ฟังคำสั่งนะจากข้า" ผู้อาวุโสอยู่สูงขึ้นยืนอยู่
ด้านหน้าสุด

ผู้อาวุโสคนอื่นนี่ก็ไม่ถึงเลยว่าคำแนะนำของผู้อาวุโสจะนำพาพวกเขา
เข้าสู่หุมนรกเร็วยิ่งขึ้น

ทันทีที่จิ้งจอกสวรรค์และไม่ซั้งเงินผ่านกระบวนการทำที่เก่า สองคนนั้น
ก็ถอยห่างออกจากกัน

"มนุษย์ ท่านร้ายกาจไม่เบาตามคาด อายุไม่ถึงร้อยปีก็มีพลังแก่นแท้
เช่นนี้แล้ว คู่ควรที่จะประลองกับข้าจริง ๆ"

บุรุษรูปงามท่วงท่าสง่างามผ่าเผยคงเดิม เรือนผมและเสื้อคลุมขนสัตว์
ไม่มีอะไรยุ่งเหยิง คล้ายว่าเมื่อครู่คนที่ดูบไปดูบมาบนท้องฟ้า บนพื้นดิน
ประลองฝีมืออย่างหวุนวายอลหม่านนั้นไม่ใช่เขา

ไม่ซั้งเงินสีหน้าเย็นชาเช่นเดิม ไม่ได้ตอบคำจิ้งจอกสวรรค์แต่อย่างใด

บุรุษรูปงามก็ไม่พูดมากความ ตั้งท่าเตรียมพร้อมจะปล่อย
กระบวนการทำต่อโดยพลัน

"กระบวนการทำสุดท้าย...ดาบไร้รูป!"

เงาดาบมหึมาเปลี่ยนไปตามกระบวนการทำ ทว่าลู่ๆ ก็แบ่งตัวบนฟากฟ้า
และกระจายตัวเป็นดาบนับไม่ถ้วนพุ่งตรงมาทางไม่ซั้งเงินอย่างต่อเนื่อง
สายตาไม่ซั้งเงินเย็นเยียบ กระบี่ของเขาเคลื่อนไปตั้งใจหมาย

"เงากระบี่ไม่ย้อนกลับ"

หนึ่งกระบี่แบ่งตัวเป็นร้อยพันกระบี่เพื่อตั้งรับกับเงาดาบ

ไม่ซั้งเงินไม่ได้ใช้พลังอันแข็งแกร่งสลายพันดาบและพลังวิเศษ
อันกล้าแกร่งมาสกัดกั้นดาบจำนวนเหล่านั้น ทว่าเขาใช้เพลงกระบี่ 'จากหนึ่ง
กระจายพัน' มารับมือเช่นเดียวกัน

นี่คือหนึ่งในความภาคภูมิใจของโมซังเงิน
หากเขาใช้พันกำราบพัน ขอเพียงสักดหนึ่งดาบในนั้นไว้ไม่ได้
โมซังเงินก็แพ้

ทว่าหากใช้หนึ่งกระจายพันเช่นเดียวกันเข้าโจมตีแล้วเงากระบี่
มากกว่าคมดาบ เช่นนั้นบุรุษรูปงามก็เป็นฝ่ายแพ้

เคร่งๆๆ...

เห็นชัดว่าดาบและกระบี่ไม่มีรูปร่างที่แน่ชัด แต่ถูกทั้งสองคนผสมผสาน
จนกลายเป็นแสงระยิบระยับสีเงินแวววาว เสียงกังวานฟาดฟันกัน

ทุกคนมองจนไม่อาจจะสายตาได้ จึงจอกสวรรคและโมซังเงิน
กลับไม่ผ่อนคลายลงด้วยเหตุนี้ แต่ชั่วขณะที่ออกกระบวณเท่านั้นก็
เปลี่ยนเป็นท่าเตรียมป้องกันในเวลาเดียวกัน

ระหว่างการประลอง ห้ามประมาทเด็ดขาด

แม้ว่าจะมาถึงกระบวณท่าที่ลึบตามทีตกลงกันได้แล้วก็ตาม ทว่า
ภายใต้สถานการณ์ที่ผู้อื่นยังจับตามองการประลองอยู่ การผ่อนคลายตนเอง
ถือว่าเป็นการมอบชีวิตตนเองให้กับผู้อื่นอย่างไม่ต้องสงสัย

ท่วงท่าของดาบและกระบี่ที่ประสานกันมองดูคล้ายเชื่องช้า แต่
ในความเป็นจริงกลับเป็นเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น

รอนแสงดาบและเงากระบี่ที่ฟาดฟันกันหายวับไปในท้ายที่สุด
สถานการณ์ก็เงียบงันลงโดยพลัน

สายลมพัดผ่านอย่างเงียบสงัด

อารมณ์ขันสัตว์สี่ขาเงินของจิ้งจอกสวรรคและแขนเสื้อของโมซังเงิน
พลิ้วไหวปลิวสะบัดตามสายลม

จากนั้นกระปี่และดาบที่แบ่งตัวเป็นจำนวนมากนั้นก็กลับคืนเป็นหนึ่ง
ผลคือไม่มีใครแพ้ใครชนะ ทั้งสองเสมอกัน
ยามนี้เฟิงเหยียนจึงถอนใจโล่งอก ทว่าการเปลี่ยนแปลงอันประหลาด
ก็เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน...

"ลงมือ!"

พลังโจมตีจากหลายทางพุ่งมาทางจิ้งจอกสวรรค์และไม่ซังเฉินในทันใด
ผู้อาวุธคู่หูที่นำอยู่ด้านหน้ากลับไม่ได้แสดงกระบวนท่า แต่พุ่งทะยาน
ตัดฝ่ามือไปปะทะร่างเฟิงเหยียนทันที!

"เอ้อ!" เฟิงเหยียนกระอักเลือดโดยพลัน เขาถูกโจมตีเสียจนตัวลอย
แล้วด้านหลังเขาก็เป็นช่องโหว่ของค่ายกลพอดี

"เหยียน!"

เดิมที่จิ้งจอกสวรรค์และไม่ซังเฉินก็ไม่ได้คลายความระวังอยู่แล้ว
แม้ว่าจะมีพลังโจมตีสีฟ้าสายพุ่งมาหาพวกเขาในเวลาเดียวกัน แต่
พลังโจมตีที่ส่งมาจากคนที่บาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ไม่อาจก่ออันตรายแก่พวกเขา
ได้แน่นอน

ที่ว่าอาการบาดเจ็บสาหัสของเฟิงเหยียนกลับทำให้ไม่ซังเฉิน
หน้าถอดสี

หลังจากที่ไม่ซังเฉินปราบคนเหล่านั้นแล้ว เขาก็กระโจนไปทาง
เฟิงเหยียนทันที แต่ขณะที่เขาตั้งร่างเฟิงเหยียนไว้นั้นกลับถอยหลังไม่ทัน
แล้ว ทั้งสองคนจึงหายตัวไปในช่องโหว่ของค่ายกลพร้อมกันโดยพลัน!

สำเร็จ!

ผู้อาวุธคู่หูลอบยินดีในใจ ทว่าจิ้งจอกสวรรค์กลับหัวเราะเสียงแผ่วเบา

ดังกังวานอยู่ข้างหูเขา

"หึๆ มนุษย์ ท่านสมควรตายจริงๆ"

ผู้อาวุโสผู้ปล้นตะลึงงัน เขาเห็นเพียงแสงดาบสายหนึ่งผ่าแสงหน้าตนเอง จากนั้นทั่วทั้งร่างรู้สึกเจ็บแปลบเพียงแวบเดียว แล้วก็ไม่มีรู้สึกอะไรอีกเลย...

คนอื่นล้วนจ้องผู้อาวุโสที่ถูกผ่าออกเป็นสองส่วนอย่างหวาดผวา จากนั้นจึงจอกสวรรคตก็มองคนอื่น ๆ ด้วยรอยยิ้ม สำหรับคนอื่นแล้ว รอยยิ้มอันหล่อเหลาในยามนี้ประหนึ่งรอยยิ้มจากเทพเจ้าแห่งความตาย กระนั้น

"พวกท่านก็สมควรตายเช่นกัน"

"ไม่..."

หลังจากเสียงร้องโหยหวนอันน่ารันทดไม่กี่เสียงผ่านพ้นไป ที่แห่งนั้นก็เงียบสงัดโดยพลัน

หลังจากที่จิ้งจอกสวรรคตใช้ดาบโจมตีราวพายุหิมแล้ว สถานที่แห่งนั้นก็เหลือเพียงซากปรักหักพังของเรือนพัก ไม่เหลือร่องรอยใดๆ ของมนุษย์อีกเลย น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

แม้แต่เลือดและกระดูกก็หายวับไปเช่นกัน

จิ้งจอกสวรรคตสังหารผู้คนมากมายเช่นนี้ในคราวเดียว ทว่าดวงหน้าเขาไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย เพียงแต่หันไปมองค่ายกลเวทหนึ่ง

ช่องโหว่ค่ายกลไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น ฉากเมื่อครู่คล้ายกับไม่เคยเกิดขึ้นกระนั้น

หลังจากสองคนนั้นหายเข้าไปในค่ายกล พวกเขาจะไปยังดินแดน

ของเหล่าสัตว์วิเศษหรือไม่ หรือว่า...แค่ถูกกักอยู่ในค้ายก

มนุษย์ผู้นั้น...น่าเสียดายจริงๆ

แววตาของจิ้งจอกสวรรค์ค่อยเคลื่อนไปยังอีกทิศทางพลางขบคิด

"ท่านมองอยู่นานเช่นนี้ ยังไม่ยอมปรากฏตัวอีกหรือ"

เมื่อจิ้งจอกสวรรค์กล่าวจบก็ยังไม่ไรการเคลื่อนไหวใดๆ

เขายกมูมปากขึ้น มือขวาขยับเพียงเล็กน้อย สายลมแรงก็พัดโหมมา
ในทันใด พลันเปลี่ยนเป็นดาบแหลมคมลึบกว่าเล่มอย่างรวดเร็ว และ
พุ่งไปทางพุ่มไม้รกรุงรังด้านหนึ่ง

พื้ๆ...

สายลมเปลี่ยนเป็นดาบ ยิงเข้าไปในพงหญ้าแล้วก็หายไป ทว่า
ท่ามกลางพงหญ้ากลับมีหมอกควันสีดำล้นทะลักออกมาก่อนจะเปลี่ยนเป็น
ร่างมนุษย์

บุรุษรูปร่างงามสวมอาภรณ์สีดำทั่วร่างจ้องมองจิ้งจอกสวรรค์ด้วย
ดวงหน้าไร้อารมณ์ แต่กลับแข็งแกร่งทั่วร่าง แววตาระแวดระวัง

"เป็นท่านตามคาด" จิ้งจอกสวรรค์หัวเราะเสียงแผ่วเบา

เห็นชัดว่าแม้เป็นเพียงเสียงหัวเราะแผ่วเบา แต่กลับทำให้บุรุษชุดดำ
หัวใจหดเกร็งไปชั่วครู่

"เขาส่งท่านมาเฝ้าติดตามข้าหรือ" จิ้งจอกสวรรค์ได้ถามอีกฝ่าย

"ข้าเพียงแต่...สนใจสถานการณ์ที่นี่"

"ท่านคิดจะหลอกข้าหรือ"

"พวกท่านมีความสัมพันธ์อย่างพันมิตระ...ผู้เป็นนายกล่าวว่าจะ
มีความเป็นห่วงเป็นใยต่อพันมิตระบ้าง...ก็สมควรอยู่"

"เช่นนั้นหรือ ไม่ใช่จะช่วงชิงโอกาสสังหารข้า?"

บุรุษชุดดำได้ยินคำถามเช่นนี้ก็ไม่ว่ายตอบคำใด

จึงจอกสวรรคต์หัวเราะเสียงแผ่วเบาอีกครา

"ไม่เป็นไร หากท่านสามารถสังหารข้าได้ ก็รีบลงมือเสีย"

"เงามังกรมึลล่า" บุรุษชุดดำตอบอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังก้มหน้าแสดงออกถึงความเคารพยิ่ง

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ฝากบอกนายของท่านด้วยว่าเวลาของเขาเหลือไม่มากแล้ว ทางที่ดีควรรีบทำตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันได้ มิเช่นนั้น... แม้เขาจะยังมีชาติหน้า ข้าก็จะทำให้เขาไม่มี เข้าใจหรือไม่"

พอจิ้งจอกสวรรคต์เอ่ยจบด้วยเสียงหัวเราะแผ่วเบา เขาก็หมุนกายจากไปอย่างสง่างาม ก่อนที่เงาร่างของเขาจะค่อยๆ เลือนหายไป

จนกระทั่งเขาหลับสลายตา เงามังกรจึงถอนหายใจยาว

เมื่อสัตว์วิเศษอื่นๆ เผชิญหน้ากับราชาสัตว์เทพ จะรู้สึกถึงแรงกดดันมากมายเหลือล้น

ไม่แน่ว่าครั้งนี้... ผู้เป็นนายอาจทำเรื่องโหดเขลาเข้าแล้ว

ขณะที่ไม่ซั้งเงินและเฟิงเหยียนหายตัวไปในแดนถิ่นอำนาจพรด้านโมอีหรินที่ถูกเฟิงเจ้อจัดการให้พักผ่อนที่สมาคมหมอโอสถ ฐู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก

"อีหริน เป็นอะไรหรือ" พี่ชายทั้งสองถามอย่างเป็นห่วงทันทีที่เห็นน้องสาวขมวดคิ้วพลางยกมือกุมหน้าอกเอาไว้

"เจ็บหน้าอก?"

"ข้าไม่เป็นไรเจ้าคะ" โมอีเหรินสายหน้าตอบ นางเพียงแค่เจ็บแปลบชั่วคราวแล้วก็ค่อยยังชั่ว ทว่านางกลับมองด้านนอกอย่างรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย

ลำแสงสายนั้น...แดนถิ่นอำนาจพรคงเกิดเรื่องขึ้นแล้วกรรมง!

ท่านตา...คงไม่เป็นไรกรรมง

"อีเหริน หากไม่สบายตัวจะต้องบอกพี่นะ" ฉูเซวียน้องเอ๋ย

โมอีเหรินตะลึงชั่วคราวแล้วก็คลี่มือออกมา

"พี่ใหญ่ ไม่ต้องห่วง ข้าแข็งแรงดี ไม่ป่วยง่าย ๆ อีกหรือเจ้าคะ" ในเมื่อท่านตาได้มอบร่างกายที่แข็งแรงให้นางแล้วนี่

"ถึงแม้เจ้าจะแข็งแรงแล้ว แต่หากไม่สบายอะไรก็ห้ามประมาทเด็ดขาด จะต้องบอกพี่ทันที" ฉูเซวียน้องเอ๋ยกำชับอย่างเข้มงวด

เหตุที่เขาตั้งเครียดเช่นนี้จะโทษเขาก็ไม่ได้ นั่นเป็นเพราะสภาพโมอีเหรินตอนเล็กๆ ที่มีโรคภูมิแพ้ก็ยังฝังแน่นอยู่ในใจเขา ยามนั้นสีหน้านางซีดเซียว เอาแต่กุมหน้าอก ต้องทนกับความเจ็บปวดทรมานอยู่ตลอด

"ได้เจ้าคะ" โมอีเหรินพยักหน้าอย่างว่าง่าย จากนั้นก็หยิบกาน้ำชาออกมาจากแหวนพู่สวรรค์ เทให้พวกพี่ชายดื่ม แล้วก็ลูบขนของเขี้ยวเงินพลางเอ่ยถาม "พี่ใหญ่ พี่รู้จักแดนถิ่นอำนาจพรหรือไม่เจ้าคะ"

"อู๊สิ แดนถิ่นอำนาจพรเป็นสถานที่ลึกลับที่สุด ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด อยู่ทางทิศเหนือของเทือกเขาวุ่นไซ่ว อีกทั้งยังเป็นด่านที่ปกป้องดินแดนเทพยุทธ์ไม่ให้ให้สัตว์วิเศษมารุกรานด้วย"

ฉูเซวียน้องเป็นถึงทายาทตระกูลนักยุทธ์ฉู เขารู้เรื่องนี้หลังจากที่

เลื่อนระดับเป็นนักยุทธขึ้นฟ้าแล้ว

"ค่ายกลนั้น พี่ใหญ่เคยไปดูหรือไม่เจ้าคะ"

อู่เซวียนอึ้งพยักหน้า "ข้าเคยไปดู แต่ไม่เข้าใจเลย"

"เช่นนั้นพี่ใหญ่ก็รู้ว่าแดนดินอำนาจพรอยู่ที่ใดสินะเจ้าคะ" โมอีเหริน

รีบซักถามด้วยแววตาเป็นประกาย

"อิเหริน เจ้าคงไม่ใช่อยากไปที่นั่นกระมัง" อู่เซวียนอึ้งถามขึ้น

"ข้าอยากไปเจ้าคะ" โมอีเหรินพยักหน้า

"ไม่ได้นะ ที่นั่นอันตรายยิ่งนัก" อู่เซวียนอึ้งคัดค้านทันที

"ท่านตาอยู่ที่นั่นนะเจ้าคะ ข้าจะต้องไปให้ได้" นี่คือการบอกกล่าว

ของโมอีเหริน นางไม่ได้ขอความคิดเห็น

หากพวกพี่ไม่เห็นด้วย นางยังมีไปหาลี้จิงหงอีกคน

ถ้าไปหาลี้จิงหงแล้วคัดค้าน นางก็จะไม่สนใจเขาแล้วจะเดินทางไปเอง

โมอีเหรินไม่เชื่อหรือคิดว่าตนเองจะหาแดนดินอำนาจพรไม่พบ

บุรุษสกุลอู่ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่งด้วยความรู้สึกสนใจเล็กน้อย

จู่ๆ พวกเขาก็พบว่าน้องสาวตัวอ้วนถึงเพียงนี้ ทั้งยัง...ไม่เชื่อฟัง

พี่ใหญ่ ทำเช่นไรดี อู่เซวียนอึ้งถามทางสายตา

ไปด้วยกัน นี่คือการตอบของอู่เซวียนอึ้ง

พี่ชายน้องชายทั้งสองตัดสินใจแน่วแน่แล้ว พวกเขา กำลังจะเอ่ยปาก
ทว่ากลับเห็นเขียวเถิงอวินก้าวเดินมาอย่างเร็วด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"เซวียนอึ้ง สยามคมออกคำสั่งให้รวมตัว เจ้ากลับไปสมาคมกับข้าเดี๋ยวนี้
เซวียนอึ้ง ประมุขตระกูลอู่ก็ส่งคนมาหาท่าน ต้องการให้ท่านกลับไปทันที"

"เกิดอะไรขึ้น" อู่เซวียนอึ้งนึกถึงความผิดปกติที่ผู้อาวุโสเฟิงหน่าถอดสี่

เมื่อครู้ทันที

"กลับไปแล้วค่อยว่ากัน" เขียวถึงอวินหันไปทางโมอีเหริน "อีเหริน
เจ้ากลับไปสมาคมกับพวกเราแล้วกัน"

"ไม่ ข้าจะกลับโรงเตี๊ยมเจ้าคะ"

สถานการณ์เช่นนี้ ต่อให้โมอีเหรินจะโหดเขลากว่านี้ นางก็มองออกว่า
นี่ไม่ใช่เรื่องเล็ก

ที่ว่านางจะกลับไปรวมตัวกับไปหลี่จิงหงก่อน หากเขายังไม่กลับมา
ที่โรงเตี๊ยม นางก็จะไปสืบหาตำแหน่งแดนถิ่นอำนวยพรจากหลงจู้ตู้
ด้วยตนเอง

"ในยามนี้เจ้าตัวคนเดียวไม่ปลอดภัยนะ" เขียวถึงอวินและพี่น้อง
สกุลชู่ล้วนไม่เห็นพ้อง

"วางใจเถิดเจ้าคะ หากใครอยากรั้งแก๊ก้า คนผู้นั้นก็ต้องมีฝีมือยิ่ง"

พวกพี่ๆ ประเมินฝีมือข้าต่ำไปหรือไม่

มิหนำซ้ำข้ายังมีเขี้ยวเงินอยู่ด้วยนะ

"อาวู้" เขี้ยวเงินและนางใจสี่อถึงกัน มันส่งเสียงให้สัญญาณทันที

มันจะดูแลปกป้องโมอีเหริน พวกเขากังวลมากเกินไปแล้วจริงๆ

พี่น้องสกุลชู่และเขียวถึงอวินสบตากันแวบหนึ่ง ต่างรู้สึกจิตใจเล็กน้อย

อีกครา

ที่ว่าครั้นนี้ถึง 'วีรกรรม' ที่โมอีเหรินกำราบหมู่หลินในงานประลอง
เขียวถึงอวินก็พลันคิดได้ว่าพวกเขากังวลมากเกินไป

"เซวียนฉี พวกเรากลับไปสมาคมก่อน หากเจ้าไม่วางใจ ดึกหน่อย
เจ้าค่อยไปหาอีเหรินที่โรงเตี๊ยมก็แล้วกัน" เขียวถึงอวินเอ่ย แล้วหันไปทาง

ดูเซวียนอั่งพลางกล่าวเสียงแผ่วเบา "เรื่องนี้ร้ายแรงยิ่งนัก ท่านต้อง
กลับเรือนตากอากาศสกุลชู้ก่อนเพื่อทำความเข้าใจกับการตัดสินใจของ
สกุลชู้"

ดูเซวียนอั่งครุ่นคิดชั่วครู่จึงพยักหน้าเห็นด้วย "ก็ได้"

แล้วกำชับน้องสาวเป็นพิเศษอีกว่าให้กลับโรงเตี๊ยมทันที ห้ามออกไป
เดินเล่นผ่านข้างนอก หลังจากนั้นเขาค่อยจากไปอย่างไม่วางใจนัก

ครั้งไม่อิเอีหรินเก็บชุดน้ำชาเรียบร้อย นางก็เดินออกไปทางประตูสมาคม
เพื่อกลับโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน

ยามนี้ท้องฟ้าค่อยๆ มีดหม่นลง ถนนหลักเสียบเหงาวังเวง นานๆ ที่
จึงจะเจอคนสักคน ทุกคนต่างก้าวเดินอย่างเร่งรีบ

ความเร่งด่วนเช่นนี้ต่างกับความเร่งรีบทั่วไป ท่ามกลางความ
จุกละहुกนั้นแฝงไปด้วยความไม่สบายใจและกระสับกระส่าย

บรรยากาศทั่วทั้งเมืองซึ่งเจิงก็เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม

เห็นชัดว่าเมื่อช่วงกลางวันงานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ์
ยังคงคึกคักครื้นเครง ผู้คนเดินไปมาขวักไขว่บนถนนใหญ่ บรรยากาศ
เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและเฝ้ารอคอยอยู่ทุกแห่งหน ทว่ายามนี้บนถนน
มีคนเดินเพียงสองสามคน ดูวังเวงยิ่ง ไม่มีเสียงสนทนามากนัก ทุกครอบครัว
ล้วนปิดประตูและหน้าต่างอย่างมิดชิด

บรรยากาศน่าอึดอัดเช่นนี้ยิ่งเพิ่มความวิตกกังวลในใจผู้คน

เขี้ยวเงินนั่งอยู่บนไหลไม่อิเอีหริน นางบิขนมอบออกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้ว
ป้อนให้มันพลางมองสำรวจสถานการณ์ในเมืองซึ่งเจิง ทำทางนางเอ้อระเหย
ไร้ซึ่งความตึงเครียดเช่นนี้ช่างชวนให้คนอิจฉาริษยายิ่งนัก

ขณะที่นางอยู่ห่างจากโรงเตี๊ยมเฟิงหลินราวหนึ่งร้อยหมี่ เหล่าสตรีที่สวมอาภรณ์สีขาวววลกลุ่มหนึ่งก็เดินมาหาและขัดขวางนางไว้

ครั้นเชี่ยวชาญเงินเห็นดังนี้ก็ระแวงระวังทันใด

"แม่นางโมอีเหริน ข้าคือผู้ช่วยพิธีการหญิงจากหอชื่อมิ่ง...มีนามว่าซินฝู ข้าได้รับคำสั่งจากประมุขหอชื่อมิ่งให้มาที่นี่ ประมุขหอชื่อมิ่งต้องการพบท่านสักครั้ง หวังว่าท่านจะตามพวกเราไป"

แม้ว่าน้ำเสียงของซินฝูจะแสดงความสุภาพยิ่งนัก ทว่าแวตนางกลับกำลังสำรวจโมอีเหรินอยู่

โมอีเหรินนะหรือจะเป็นต้นเหตุที่ทำให้ซินเวยสูญเสียพลัง แล้วนางยังปราบมูหลินได้อีก?

ครั้นมองจากรูปกายภายนอก นางเป็นเพียงสาวน้อยร่างเล็กอ่อนแออายุราวสิบห้าสิบหกปีเท่านั้น ทว่าทั้งร่างดูอบบาง คล้ายว่าพอสายลมโชยพัดมานางก็จะล้มลงได้ นางร้ายกาจเช่นนั้นจริง ๆ หรือ

"ข้าไม่รู้จักประมุขหอชื่อมิ่งอะไรนั้น" โมอีเหรินจ้องมองอีกฝ่าย พลันรู้สึกว่าการมาของนางต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่

ครั้งก่อนสตรีที่ยโสโอหังไม่มีเหตุผลนั้นก็คิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกต้อง ทั้งยังทำร้ายคนอื่นส่งเดช...นางก็เป็นผู้ช่วยพิธีการหญิง ทั้งยังนั่งบนนกกระเรียนขาวและท่าทางสูงส่งเหนือผู้คนเช่นกัน...ยิ่งทำให้โมอีเหรินรู้สึกไม่ถูกชะตามากขึ้น

สตรีนางนี้แม้มองจากรายกายจะดูสุภาพ ทว่าโมอีเหรินแน่ใจได้ว่านิสัยของผู้ช่วยพิธีการหญิงเหล่านี้ล้วนเหมือนกันหมด

พวกนางมักจะนึกว่าตนเองสูงศักดิ์และดูถูกดูแคลนผู้อื่น

"แม่นางโมอีเหริน ตำแหน่งของประมุขหอชื่อมิ่งอยู่เหนือกว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดบนแผ่นดินใหญ่ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นหัวหน้าสมาคมหรือประมุขตระกูลใหญ่ แม้แต่เชื้อพระวงศ์ ครั้นพบประมุขหอชื่อมิ่งล้วนต้องแสดงความเคารพนบถนอบ ดั่งนั้นข้าเชื่อว่าที่ประมุขหอชื่อมิ่งต้องการพบท่านนั้นเป็นความโชคดีของท่านมากกว่าเป็นแน่ ท่านควรจะซาบซึ่งใจจึงจะถูกต้อง"

ครั้นโมอีเหรินได้ยินก็พลันเลิกคิ้ว นางเก็บขนมอบขึ้นเล็กน้อยเข้าไปในแหวนผู้สรวรรค์ แล้วก็กอดอกจ้องเหล่าสตรีที่สวมอาภรณ์สีขาวทั่วร่างเบ่งหน้า

"ในเมื่อตำแหน่งของประมุขหอชื่อมิ่งสูงส่งเช่นนั้น ข้ายอมรับว่าคงป็นขึ้นไปไม่ไหว เช่นนี้ก็ไม่ต้องพบหน้าแล้วกัน"

"โมอีเหริน การที่ประมุขหอชื่อมิ่งเชื้อเชิญเป็นเกียรติของท่านนะท่านอย่าทำเป็นไม่รู้จักรับบุญคุณสิ"

ครั้นโมอีเหรินได้ยินประโยคนี้ นางก็มิโหจนหัวเราะว่าออกมาทันที "เป็นเขาที่อยากพบข้า ไม่ใช่ข้าอยากพบเขา เหตุใดข้าจึงต้องไปกับพวกท่านด้วยเล่า คนอื่นรู้สึกว่าการประมุขหอชื่อมิ่งของพวกท่านสูงส่งนัก แต่ข้าไม่สน ถึงตำแหน่งเขาจะสูงส่งกว่านี้ก็ได้เกี่ยวข้องกับข้า" ครั้นกล่าวจบโมอีเหรินก็เดินอ้อมพวกนางไป

"โมอีเหริน" ชินผู้ยื่นมือไปขวางนางไว้ "ท่านอย่าทำให้ข้าลำบากใจ"

"ข้าไม่ได้สนิทสนมกับท่าน ท่านลำบากใจหรือไม่ เกียวอะไรกับข้าด้วย" โมอีเหรินเบิกตาพลาถลามกลับด้วยท่าทางใสซื่อ

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็อย่าโทษที่ข้าเสียมารยาท" ชินผู้พลันส่งสัญญาณ

คนอื่น ๆ ที่อยู่ด้านหลังนางล้วนกระจายตัวอย่างรวดเร็วและโอบล้อม
โมอีเฮรินไว้

ใช้ไม้อ่อนไม่ได้ก็จะใช้ไม้แข็งสินะ... โมอีเฮรินยิ้มแยมพลาบขบคิด
ด้วยฝีมือนาง หากคิดจะถอนตัวจากสตรีเหล่านี้ง่ายดายยิ่งนัก ทว่า
การหลบหลีกไม่ใช่วิธีที่ดี อีกทั้งนางก็ใคร่รู้ในพลังแก่นแท้ของหอชื่อมิ่ง
เช่นนี้... ลองดูสักหน่อยแล้วกัน

โมอีเฮรินดูคึกคักมีชีวิตชีวายิ่ง แต่ผลสุดท้ายกลับพบว่าไม่มีโอกาส
ให้นางได้สำแดงฝีมือเลย

ไม่ต้องกล่าวถึงอย่างอื่น แค่เพียงเชี่ยวชาญที่อยู่นบนไหล่ นาง พอมันเห็น
สตรีเหล่านี้เตรียมจะลงมือ มันก็เตรียมจะกระโดดจากไหล่ของโมอีเฮริน
เพื่อขัดสตรีที่ไม่มีตาเหล่านี้จนตัวปลิวแล้ว

ทว่ามีคนที่เคลื่อนไหวไววกว่ามัน!

สายลมแรงพัดโหมกระหน่ำ ได้ยินเพียงเสียงร้องครวญครางไม่กี่เสียง
"ฮะ!"

เชี่ยวชาญกระโดดไปด้านข้าง เตรียมจะโจมตี ทันใดนั้นโมอีเฮริน
ก็ถูกคว่ำเข้าไปในอ้อมกอดที่คุ้นเคย

ลุ่มเสียงเย็นชาดังขึ้นในเวลาเดียวกัน "หอชื่อมิ่งอยากเป็นปรปักษ์
กับเกาะหุนหรือ"

"คุณชายไปหาลี?!" ซินผู้ถูกปราบจนถอยไปเสียหลายก้าว กว่าจะ
ยืนมั่นคงได้ก็ยากยิ่งนัก พอนางเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นไปหาลีจึงหงซึ่งมา
พร้อมกับบรรยากาศที่เย็นเยียบ

ซินผู้ใจฝ่อโดยพลัน นางจึงรีบเอ่ยชี้แจง "คุณชายเข้าใจผิดแล้ว ซินผู้

ไม่ได้มีเจตนาเช่นนี้แน่นอน ชินผู้เพียงได้รับคำสั่งจากประมุขหอชื่อมิ่ง
ให้มาเชิญแม่นางโมอีเหรินไปพบ ไม่มีเจตนาอื่นแต่อย่างใด"

"ข้าเห็นว่าท่านกำลังจะลงมือ" แววดาไปหูลี้จิงหมองปราดผ่านตัวนาง

ชินผู้ลอบหวาดกลัว "ไม่ใช่ พวกเราแค่อยากจะคุ้มกันแม่นางโม"

แววดาเขา...น่าเกรงกลัวยิ่งนัก

ไปหูลี้จิงหไม่สนใจจะฟังคำชี้แจงของนางแต่อย่างใด "พาคณของท่าน
จากไปเดี๋ยวนี้"

"ได้" ชินผู้รีบส่งสัญญาณให้คนอื่นๆ ทันทที คนเหล่านั้นต่างรีบลุกขึ้น
พรวดพราด

"แม่นางโม ประมุขหอชื่อมิ่งเชื้อเชิญท่านด้วยความจริงใจ หวังว่า
คราวหน้าท่านจะรับคำเชิญ" พอชินผู้กล่าวประโยคสุดท้ายนี้จบลง นางก็
นำคนของหอชื่อมิ่งจากไปทันใด

ไปหูลี้จิงหจึงก้มหน้ามองโมอีเหรินพลางเอ่ยถาม "เจ้าคงไม่เป็นไร
กระมัง"

"ข้าไม่เป็นไร" โมอีเหรินพลันยกริมฝีปากยิ้ม

ไปหูลี้จิงหมาเร็วเกินไป ทำให้นางไม่มีโอกาสลงมือเลย

เมื่อเหลือบมองไปทางด้านข้าง เขี้ยวเงินก็ถลึงตาใส่ไปหูลี้จิงหด้วย
ความไม่พอใจ เขาทำให้มันไม่ได้ซัดคน มันกลัดกลุ้มและซุนเคืองยิ่งนัก

ที่ว่าผลสุดท้ายไปหูลี้จิงหก็ไม่ได้สนใจมันแม้แต่น้อย เขาเพียง
เอ่ยกับโมอีเหริน "เช่นนั้นก็ดี พวกเรากลับโรงเตี๊ยมกันก่อนเถิด"

"ได้"

โมอีเหรินถูกโอบกอดพลางเดินไปเบื้องหน้า ซึ่งเหยตามอยู่ด้านหลัง

รักษาระยะห่างราวสามก้าวใหญ่

พอกลับถึงโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน พวกเขา ก็พบกับรอยยิ้มเป็นกันเอง
ของหลงจื๊อู่ ก่อนจะเดินขึ้นไปยังห้องพัก

ครั้นมาถึงห้องพัก โมอีเหรินก็ซักถามทันที "จึงหง เกิดเรื่องที่
แดนถิ่นอำนวนวยพรใช่หรือไม่ ข้าเห็นลำแสงสายหนึ่งจากทางเหนือ"

"อืม" เขาผงกศีรษะ

"ผนี่กนั้นไ้ผลแล้ว?"

"อืม"

"เช่นนั้นคนที่ถูกส่งตัวไปที่นั่นละ ท่านตาข้าละ"

"ยามนี้ยังไม่รู้ แต่ข้าออกคำสั่งให้ไปเหยยาไปตรวจสอบสวนแล้ว
ไม่ต้องเป็นกังวลนะ" ไปหลี่จึงหงเอ่ยปลอบโยนพลางโอบนางไว้

"ข้าอยากไปแดนถิ่นอำนวนวยพรสักครั้ง" โมอีเหรินเงยหน้าเอ่ยขึ้น

ไปหลี่จึงหงขมวดคิ้ว ไม่ตอบคำ

"ถ้าข้าไม่ไปให้เห็นกับตา ข้าก็ไม่วางใจ" แม้นางจะรู้สึกว่าจะไม่น่าจะ
เกิดเรื่องกับท่านตา ทว่าเมื่อไม่เห็นด้วยตาตนเอง นางก็ไม่อาจวางใจได้

ไปหลี่จึงหงครุ่นคิดชั่วครู่ จึงพยักหน้าพลางกล่าว "ข้าจะพาเจ้าไป"

"จึงหง ขอบคุณนะ" โมอีเหรินเขย่งปลายเท้าพลางยิ้มตาหยี ก่อนจะ
หอมแก้มเขาเป็นรางวัล

เห็นชัดว่าไปหลี่จึงหงนึกไม่ถึงว่านางจะทำเช่นนี้ เขาตะลึงงัน
อยู่ชั่วครู่ พอได้สติเขาก็เห็นนางแอบอมยิ้มทางแววตาแวบหนึ่ง แล้วนาง
ก็เตรียมจะเดินจากไป ทันใดนั้นเขยี่นแขนโอบเอวนางให้กลับมาแนบชิด
กับร่างของตน

"ถ้าอยากจะขอบคุณ ทำแค่นี้ไม่พอหรอก" น้ำเสียงเขาเคร่งขรึมยิ่งนัก
 "เอ๊ะ?" แล้วเท่าใดถึงจะพอล่ะ

เพียงชั่วพริบตาโมอีเหรินก็รู้สึกเสียใจที่เมื่อครู่ตนเองหุนหันพลันแล่น
 เกินไป

ไปหลี่จิ้งหงก้มหน้าลงพลงยกตัวนางให้สูงขึ้นหน่อยเพื่อให้ร่างนาง
 แนบสนิทกับร่างของตน แล้วฉวยโอกาสจุมพิตริมฝีปากนาง

ปลายลิ้นอันรุ่มร้อนยื่นเข้าไปภายในริมฝีปากของโมอีเหริน จุมพิตดูดีมี
 เช่นนี้ พริบตาเดียวก็ทำให้นางตะลึงงัน

หลังจากนั้น...นางก็แทบล้มหายใจ

ไปหลี่จิ้งหงร้ายนัก ไม่คิดจะปล่อยนางเลย จู่ๆ ก็ตรงเข้ามาจุมพิตโมอีเหริน
 จนนางหน้าแดงก่ำ เกือบทำให้นางหยุดหายใจ ทั้งทั้งร่างอ่อนระทวย
 ในอ้อมกอดเขา

คนเลว...

"..."

รอนไปหลี่จิ้งหงปล่อยตัวนาง นางก็ไม่เหลือแรงจะต่อว่าเขาแล้ว
 ทำได้เพียงพินิจร่างเขาและหอบหายใจ

เดิมทีชิงเหย้าจะยกอาหารเย็นเข้ามา ทว่าเมื่อเดินมาถึงหน้าประตู
 ก็เห็นประมุขน้อยของตนแสดงพฤติกรรม 'ล่องเกิน' สูหยินน้อยเข้าเสียแล้ว
 ดังนั้นเขาจึงดึงฝีเท้ากลับทันควัน ยกอาหารเย็นขึ้นรอกอยู่ด้านนอกพลง
 ลอบหอบหายใจด้วยความตะลึง

นึกไม่ถึงว่าประมุขน้อยผู้เย็นชายิ่งก็มีช่วงเวลา 'เร่าร้อน' เช่นนี้
 ช่างน่า...น่าตื่นตะลึงยิ่งนัก

• ขอดศีร์ษีนจากทั้ง 5

ประมุขน้อยที่เดิมทีเย็นเยียบราวกับภูเขาน้ำแข็งก็มีเวลาที่แสดงความเป็น 'บุรุษเพศ' ออกมาเหมือนกันหรือ!

ฮูหยินน้อยทรงพลังยิ่งนัก!

โมอีเหรินไม่รู้เลยว่ามีคนเลื่อมใสศรัทธานางอยู่ด้านนอก เพราะนางมัวแต่หอบหายใจ จึงลืมไปเลยว่ายังอยากถามไถ่เขาอีกเรื่อง

ประมุขห่อซื่อมิ่งผู้นั้นเอ่ยอะไรกับไปห่ลีจิงหงบ้าง

43

เพราะเหตุการณ์อันแปลกประหลาดบนแดนถิ่นอำนาจพร
งานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธจักรเสร็จสิ้นโดยเร็ว ผู้คนทั้งหมด
ต่างกลับไปยังสถานที่พักอาศัยของตน ขณะเดียวกันก็รับตามคนของตน
กลับมา

คนที่ส่งไปรักษาค่ายกลที่แดนถิ่นอำนาจพรนั้นเป็นตัวแทนจากสำนัก
และสมาคมใหญ่ฝ่ายต่างๆ บนแผ่นดินใหญ่ ทุกครั้งปีจะเปลี่ยนคนที่ไป
ประจำอยู่ที่นั่นหนึ่งครั้ง

หากแดนถิ่นอำนาจพรเกิดเรื่องจริง ผู้อาวุโสจากฝ่ายต่างๆ ก็จะต้อง
ส่งข่าวกลับมาทันที

ดังนั้นสมาคมใหญ่ทั้งสี่ สามตระกูลอันมั่งคั่ง สามสำนักใหญ่
แต่ละฝ่ายก็รวมตัวอยู่ในพื้นที่ของตน รอข่าวจากแดนถิ่นอำนาจพร
ยามนี้คนจากหอชื่อมิ่งอยู่ที่สมาคมช่างหลอม ส่วนเพิงเจ้าพาผู้อาวุโส

ของสมาคมหมอบโสดไม่กี่คนไปรอฟังข่าวอยู่ที่สมาคมผู้ครองสัตย์วิเศษ หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นจะได้ปรึกษาหารือกันได้สะดวก

ทว่าในการรอคอยครั้งนี้ พวกเขารอคอยจนตึกตึกก็ไม่มีข่าวคราวใดๆ ส่งมาจากแดนถิ่นอำนาจพรเลย

เพิงเจ๋อยิ่งร่ำไห้รู้สึกรู้สีกว่าผิดปกติ "เซียวซิน หากพวกเรารอคอยเช่นนี้ต่อไป คงไม่ใช่หนทางที่ดีแน่ ข้าว่าพวกเราส่งคนไปดูลาดเลาแล้วกัน"

เซียวซินพยักหน้าเห็นด้วย

ทันใดนั้นหัวหน้าสมาคมทั้งสองคนก็แจ้งผู้อาวุโสที่อยู่ในเมือง ซึ่งใกล้แดนถิ่นอำนาจพรที่สุด ให้พวกเขาส่งคนไปดูลาดเลาทันที

พอฟ้าสว่างพวกเขาทั้งหมดก็ได้รับรายงานที่เชื่อถือได้ในที่สุด

ขณะเดียวกันหัวใจของพวกเขาพลันหล่นลงไปกองอยู่ที่ตาดุ่ม

จากเหตุการณ์อันแปลกประหลาดบนแดนถิ่นอำนาจพร ไม่เหลือเงาใครสักคนในสถานที่นั้นเลย

หัวหน้าสมาคมสองคนสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนจะยกมือขึ้นหวดคลึงขมับ

เซียวเถิงอวิ้นและอู่เซวียนฉีก็อยู่ด้านข้างเช่นกัน ครั้นทั้งสองได้ฟังข่าวเช่นนี้ต่างก็สบตากันแวบหนึ่ง อู่เซวียนฉีเป็นห่วงความเป็นความตายของอาจารย์มากกว่า แล้วยังมี...ท่านตาด้วย

แยแล้ว ถ้าไม่เอีให้ริ้นรู้เข้า นางคงจะไม่วังแวังไปยังแดนถิ่นอำนาจพรจริงๆ กระมัง

ในที่สุดเซียวซินก็เอ่ยขึ้น "เถิงอวิ้น ไปแจ้งคนอื่นๆ เกิด!"

เซียวเถิงอวิ้นรีบขานรับทันใด "ขอรับอาจารย์"

ในเวลาเดียวกัน หลงจูผู้กรีบร้อนมายังเรือนด้านหลังโรงเตี๊ยมเพิงหิน
"ท่านประมุข ผู้หึงส่งข่าวกลับมาว่าแดนถิ่นอำนาจพรเกิดเหตุการณ์
อันแปลกประหลาดขึ้นขอรับ"

"แล้วสถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง" เขียนล้งถามอย่างเคร่งขรึม

"ค่ายกลส่วนป้องกันพังทลาย เผยให้เห็นค่ายกลส่วนโจมตี สถานที่
ยุ่งเหยิงอลหม่าน ทว่าเป็นเพราะเคยเกิดแผ่นดินไหวด้วย ดังนั้นจึงไม่อาจ
วิเคราะห์เบาะแสของทุกคนและเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ แต่ที่แน่ใจอย่างหนึ่ง
ก็คือผู้คนที่เฝ้าแดนถิ่นอำนาจพรไม่รู้หายไปทีใดหมด รวมถึงไม่ชั่งเงิน
ด้วยขอรับ" ผู้เฝ้าลดเสียงเอ่ยตอบ

เขียนล้งครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนกล่าว "ส่งข่าวกลับไป ให้ตรวจป้ายชะตา
ทันที"

ผู้เฝ้าปลันตะลึงงัน จากนั้นก็พยักหน้ารับ "ขอรับ"

ป้ายชะตาเป็นวัตถุพิเศษในตระกูลของพวกเขา มันจะถูกทำขึ้น
สำหรับทุกคนในตระกูลยามที่ถือกำเนิดขึ้น

ถึงแม้ว่าจะหาไม่ชั่งเงินไม่พบชั่วคราว ทว่าหากมีป้ายชะตาก็สามารถ
ยืนยันได้ว่าเขาเป็นหรือตาย ขอเพียงป้ายชะตายังอยู่ดี พวกเขาที่แน่ใจได้ว่า
ไม่ชั่งเงินยังปลอดภัย

"ออกคำสั่งให้เหลียนชินเร่งรีบเดินทางไปทางเหนือทันที ไปรวมตัว
กับผู้หึง คอยจับตาดูความเปลี่ยนแปลงบนแดนถิ่นอำนาจพร และ
ระดมกำลังคนของเราทางเหนือให้ช่วยกันคิดหาวิธีตามหาไม่ชั่งเงิน"
เขียนล้งออกคำสั่งที่สองต่อ

"ขอรับ" ผู้เฝ้าพยักหน้าอีกครา

"จำไว้ว่าสำหรับทางค้าปลีกให้สังเกตการณ์ก็พอ นอกจากนี้ให้จับตาดูสมาคมใหญ่ ตระกูลมั่งคั่ง และสำนักแต่ละแห่งอย่างละเอียด รวมถึงการเคลื่อนไหวของชื่อลิงเทียนด้วย"

"ขอรับ" ตู้เย่าขานรับ

"แล้วสถานการณ์ทางหอชื่อมิ่งล่ะ"

"หลังจากที่ชื่อลิงเทียนพบกับหัวหน้าพิธีการ หัวหน้าพิธีการก็ไม่ปรากฏตัวอีกเลย พอชื่อลิงเทียนออกจากหอชื่อมิ่งแล้ว หอชื่อมิ่งก็ไม่รับแขก ไม่พบปะบุคคลภายนอก และไม่ให้คนในออกไปที่ใดอีก ผู้ช่วยพิธีการหญิงทั้งหมดและคนที่จงรักภักดีต่อประมุขหอชื่อมิ่งส่วนใหญ่ ล้วนมาyingเมืองชิงเฉิงพร้อมชื่อลิงเทียน หลังจากที่มาถึงเมืองชิงเฉิง ชื่อลิงเทียนก็อยู่ในสมาคมช่างหลอมตลอด นัดพบเพียงไปหลี่จิงหงเท่านั้นขอรับ"

กล่าวถึงจุดนี้ตู้เย่าก็ชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยอย่างลังเลเล็กน้อย "ท่านประมุข ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อลิงเทียนและสมาคมช่างหลอมดีจนผิดปกตินะขอรับ"

เขียนลิ่งคลี่ยิ้มอย่างมีความหมายแอบแฝง

"สมาคมช่างหลอมอาจเป็นมือเป็นเท้าของชื่อลิงเทียนเพื่อติดต่อกับคนภายนอก"

แม้ว่าสมาคมช่างหลอมจะไม่ฟังคำสั่งจากชื่อลิงเทียนโดยตรง ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาต้องไม่ตื่นเงินแน่นอน

หลายพันปีที่ผ่านมาหอชื่อมิ่งไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ นับว่ารักษาความเงียบสงบบมาตลอด นอกจากประมุขหอชื่อมิ่งและหัวหน้าพิธีการ

จะสลับหน้าที่กันยามที่มีเรื่องเกี่ยวพันถึงแดนถิ่นอำนาจพรและติดต่อกับ
คนบนแผ่นดินใหญ่เท่านั้น

ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ทว่าด้วยเรื่องของแดนถิ่นอำนาจพรทำให้ตำแหน่ง
ของหอชื่อมิ่งอยู่เหนืออำนาจทุกฝ่ายบนแผ่นดินใหญ่และเป็นที่เคารพ
ตลอดมา

เมื่อเทียบกับเกาะหนุที่แยกตัวออกไปแล้ว หอชื่อมิ่งนับว่าเลื่องชื่อ
ในดินแดนเทพยุทธ์มากกว่า

หากสมาคมช่างหลอมรับฟังคำสั่งจากชื่อลิ่งเทียนจริง เช่นนั้น
ชื่อลิ่งเทียนผู้นี้ก็ควรค่าแก่การจับตาดูยิ่งนัก

"จับตาดูชื่อลิ่งเทียนอย่าได้คลาดสายตา นอกจากนี้รีบไปจัดการ
เรื่องของสมาคมพ่อค้าให้เรียบร้อย ทางสมาคมพ่อค้าก็ยังคงต้องการค้ากับ
ภายนอกต่อไป ลดเรือสินค้าให้น้อยลง สิ่งอื่นที่ควรเคลื่อนย้ายก็สามารถ
ขนส่งทางน้ำได้ จำไว้ว่าต้องจัดการให้เรียบร้อยภายในระยะเวลาอันสั้น
พวกเราต้องเตรียมตัวพร้อมถอยออกจากแผ่นดินใหญ่ได้ตลอดเวลา"

"ขอรับ" ผู้เฝ้าพยักหน้าอีกครา ในใจขบคิดถึงสิ่งที่จะต้องไปจัดการ
ทั้งหมดโดยเร็ว

เขียนลิ่งจิบน้ำชาคำหนึ่ง ครุ่นคิดชั่วครู่แล้วกำชับอีกประโยค
"ส่วนโมอีเหรินทางนั้น ก็ต้องคุ้มกันอย่างระมัดระวัง"

"ขอรับ" ผู้เฝ้าครุ่นคิดชั่วครู่ "ท่านประมุข หากทางสมาคมใหญ่ส่งคน
มาเยี่ยมเยียน ควรตอบรับอย่างไรดีขอรับ"

"หากไม่จำเป็นไม่ต้องเข้าร่วม และหากไม่จำเป็นไม่ต้องแสดง
ความคิดเห็นใดๆ ทั้งนั้น เพียงแต่รับรู้ในการตัดสินใจของพวกเขา รักษา

ความสั้มพันธิ์ไว้ในระดับผิวผินกัพอ" เขียนลั้งเอ่ยเรียบๆ

"ซ้านัอยเข้าใจแล้วขอรับ"

"ไปจัดการเรื่องราวต่อเถิด"

"ขอรับ" ตู๋เย่าถอยออกไปทันที

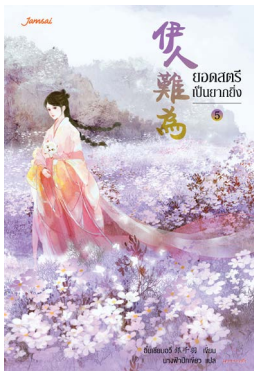
เขียนลั้งค่อยๆ จิบน้ำชา ครุ่นคิดไปมาครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็แสดงสัญญานมือ
องครักษัคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นทันควัน

"ไปแจ้งคนในตระกูล ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปห้ามทุกคนออกไปข้างนอก
คนที่ไม่ได้อยู่ในสมาคมพ่อค้าให้กลับตระกูลทันที"

ครันเขียนลั้งเอ่ยวาจาออกไปจนจบ องครักษัผู้นั้นก็หายตัวไป
โดยพลัน

หายนะบนแผ่นดินใหญ่ครานี้พวกเขาไม่มีทางเข้าร่วมด้วยอีกแน่นอน
อีกทั้งเขียนลั้งยังมีลางสังหรณ์ว่าบางทีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครานี้คงจะ
เผยข้อสงสัยต่างๆ ออกมาในอีกไม่ช้า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6559->